

ZAFERE KADAR

GENÇ YOLDAŞ

DEVİRİM BİZİZ BİZ DEVRİMİZ

Sayı: 69, Ocak 2013

Fiyatı: 1 TL KDV Dahil

GENÇLİK DEVRİM İSTİYOR

HER YER ODTÜ HER YER DİRENİŞ

İSTANBUL ÜNİVERSİTESİ

ODTÜ

KIBRIS ODTÜ

GALATASARAY ÜNİVERSİTESİ

MİMAR SİNAN ÜNİVERSİTESİ

HACETTEPE ÜNİVERSİTESİ

TAKSİM

KARADENİZ TEKNİK ÜNİVERSİTESİ

MERHABA GENÇ YOLDAŞLAR;

Geride bıraktığımız 2012 yılı, devrimin kendini iyiden iyiye hissettirdiği bir yıl oldu. Bahar her zaman bir isyan dönemi olmuştur; bu yıl her gün bahar oldu. Ne işçiler terketti direniş alanlarını ne kadınlar çekildiler evlerine; ne Kürt halkı boyun eğdi faşizme ne de Aleviler...

Ve gençler; liselerden, üniversitelerden, atölyelerden sokaklara çıktılar, faşizme karşı Deniz oldular, Yusuf oldular, Hüseyin oldular. İşte ODTÜ... Vietnam Kasabı Comer'in arabasını yakan gelenek, ODTÜ'de yaşamaya devam ediyor. ODTÜ bir anda bütün gözlerin çevrildiği yer haline geldi ve gençlik dört bir yandan ODTÜ eylemcilerini, eylemlerle selamladı. Bir kez daha gördük ki gençlik devrimcidir, devrimin en hareketli, en enerjik, en militan gücüdür.

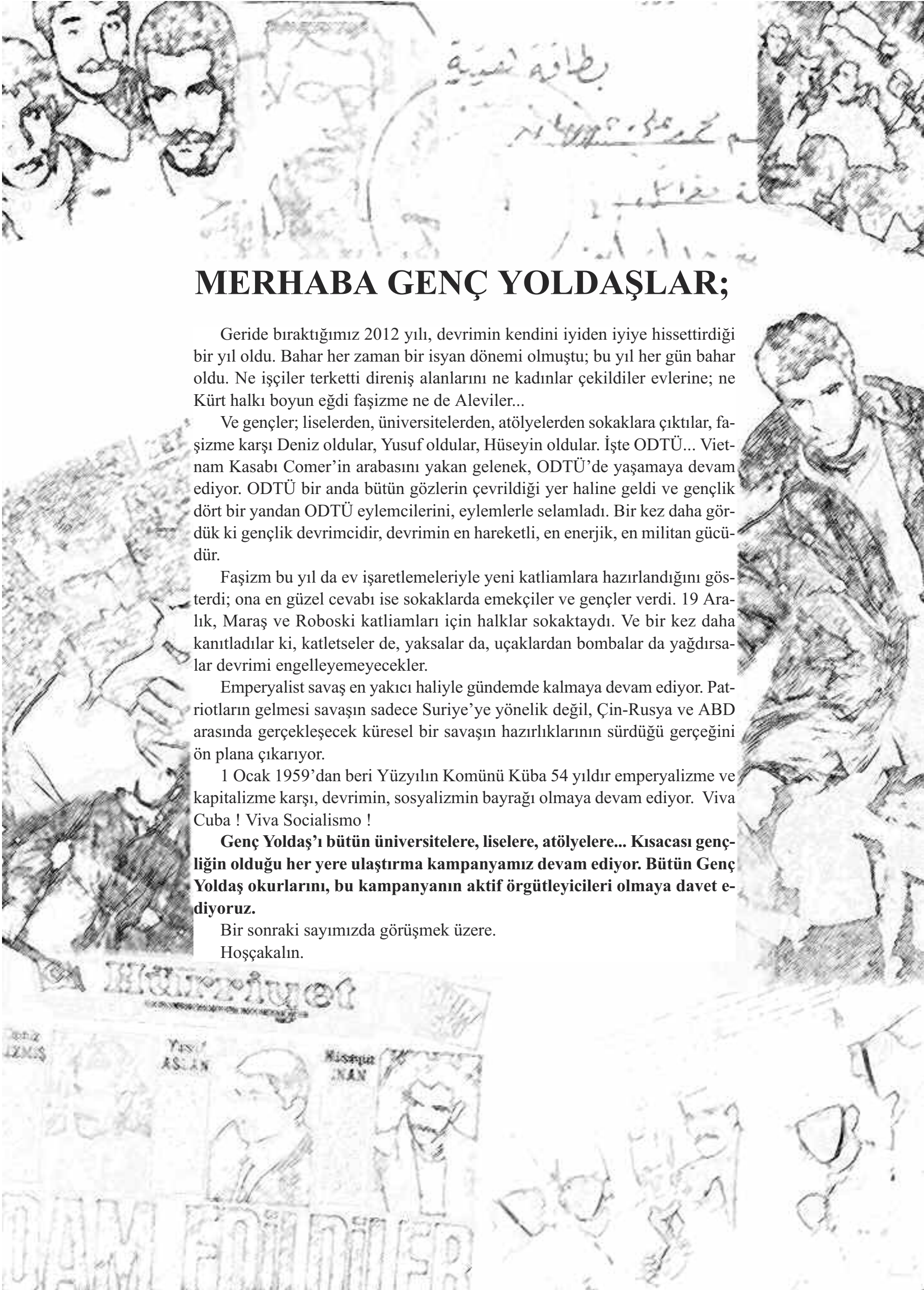
Faşizm bu yıl da ev işaretlemeleriyle yeni katliamlara hazırlandığını gösterdi; ona en güzel cevabı ise sokaklarda emekçiler ve gençler verdi. 19 Aralık, Maraş ve Roboski katliamları için halklar sokaktaydı. Ve bir kez daha kanıtladılar ki, katletseler de, yaksalar da, uçaklardan bombalar da yağdırsalar devrimi engelleyemeyecekler.

Emperyalist savaş en yakıcı haliyle gündemde kalmaya devam ediyor. Patriotların gelmesi savaşın sadece Suriye'ye yönelik değil, Çin-Rusya ve ABD arasında gerçekleşecek küresel bir savaşın hazırlıklarının sürdüğü gerçeğini ön plana çıkarıyor.

1 Ocak 1959'dan beri Yüzyılın Komünü Küba 54 yıldır emperyalizme ve kapitalizme karşı, devrimin, sosyalizmin bayrağı olmaya devam ediyor. Viva Cuba ! Viva Socialismo !

Genç Yoldaş'ı bütün üniversitelere, liselere, atölyelere... Kısacası gençliğin olduğu her yere ulaştırma kampanyamız devam ediyor. Bütün Genç Yoldaş okurlarını, bu kampanyanın aktif örgütleyicileri olmaya davet ediyoruz.

Bir sonraki sayımızda görüşmek üzere.
Hoşçakalın.

ULUSAL SORUNDA GERÇEK ÇÖZÜM

UMUT GÜNEŞ

Birleşik devrimin örgütlenmesinin propagandası şimdi çok büyük bir önem kazanmıştır. Zira anayasal hayaller burjuvazinin egemenliğinden ötürü belli bir güç kazansa da emekçi kitleler ve gençlik bu hayallere tenezzül etmemektedir. Gençlik Denizlerin yolundan gitmektedir. Denizlerin ODTÜ'ye yazdığı "DEVİRİM" hedefi onların yoludur. Denizlerin idam sehpasında söyledikleri son söz bizlerin yapması gerekenlerdir. Ne diyordu Deniz idam sehpasında "Yaşasın Türk ve Kürt Halklarının birlikte mücadelesi"

Yeni yıla girilmesi ile birlikte devlet İmralı ile görüşmeye başladı ve bu siyasetin gündemine oturdu. Bu görüşmeler belli bir kesimde sürekli hüsrana uğrayan "barış umutlarını" yeniden canlandırmış olsa da, başta Kürt gençleri ve anaları olmak üzere, pek çok hareket bu sürece temkinli yaklaşıyor. DTK eş başkanı Aysel Tuğluk açıktan şunu söylüyor " (Oslo) Görüşmelerin ardından Roboski katliamı ve toplu gerilla katliamları gerçekleştirildi. Bu nedenle artık halkın hükümetten yana ne umudu kaldı ne de güveni kaldı." Bu önemli bir vurgudur, çünkü burjuvazinin şu an hükümet olan partisine olan güven ne kadar az olur ve yok olursa Kürt halkı o kadar özgürlüğüne yakın olacaktır.

Ama yine de reformist ve oportünist hareketler "silahlar sussun", "barış olsun" diye dua etmekte ve kitlelere burjuvaziden medet ummayı öğütle-mektedir. Peki, yeni yılın daha ilk dakikalarında devlet neden böyle bir adım attı ve biz devrimci gençlik bu sürece nasıl yaklaşmalıyız?

Sermaye Sınıfının Açmazı

Bu soruya cevap vermek için bir kaç ay gerilere gitmek ve geçen yılın olaylarını şöyle bir gözden geçirmek yerinde olur. Çünkü yaşanan her olay ve olgu tekelci sermaye sınıfını ve faşist devletin sonunu yaklaştırmaktadır. Sermaye sınıfı büyük bir açmazda ve kendine bir çıkış yolu bulmaya çalışıyor ama nafi! Öyleyse bu açmazın nedenlerini aşağıda bir bir ele alalım:

Birincisi; Sermaye sınıfı yoğun bir ekonomik politik kriz yaşıyor ve şimdilik bu krizden bir çıkış yolu gözükmüyor. Zira sermaye sınıfının önüne koyduğu her çözüm yolu daha büyük bir problemle karşısına çıkıyor.

İkincisi; Kitlelerin devrimci mücadelesi sürekli artıyor, yoğunlaşıyor ve giderek faşizmin karşısında bir birleşik güç yaratıyor. Bu kitle gücü Türkiye ve Kürdistan'da ezilen ve sömürülen her kesimi içine almaktadır.

Üçüncüsü; Kürt halkı artık eskisi gibi değildir. Kürt halkı devrimci bir halktır ve gerekirse evlatlarını dağda, gerekirse dört duvar arasından söküp alabileceğini göstermiş durumdadır. Zindanlara yönelen bir Kürt halkı, devrime yönelmiş durumdadır.

Dördüncüsü; Tüm bu mücadelenin bir sonucu olarak tekelci sermaye sınıfı ve faşist devlet içinde bulunduğu krizden ve yükselen devrim belasından kurtulmak için önüne savaş gibi bir seçeneği koydu. Ama bu politikası da hüsrana uğradı ve sonunda pek çok ülke ile savaş durumuna geldi.

Beşincisi; Kürt halkı kendisine en lazım olanı, devrimci ve proleter bir yöntemle sorununun çözüm örneğini yine geçen yazın başlarında Rojova devrimi ile gördü. Ve bu halk devrimi ezilen bütün halklara moral olduğu gibi, devrim seçeneğini de halkların önüne koymuş oldu. Bu sürecin sonunda Kürt halkı bölgesel anlamda ciddi bir güç haline geldi ve bölgesel devrimlerin de önünü açtı.

Altıncısı; Türkiye ve Kürdistan'da gençliğin devrimci potansiyeli son ODTÜ eylemleri ile bir kez daha görüldü ve ülkenin tüm gündemini kapladı.

İşte tüm gelişmeler göz önüne alınca sermaye sınıfının açmazı kendiliğinden ortaya çıkıyor. Devrim sermaye sınıfının ensesinde, soluğunu hissettirmektedir. Sermaye sınıfı ne yapsa altından kalkamıyor.

Sermaye Sınıfının Korkusu

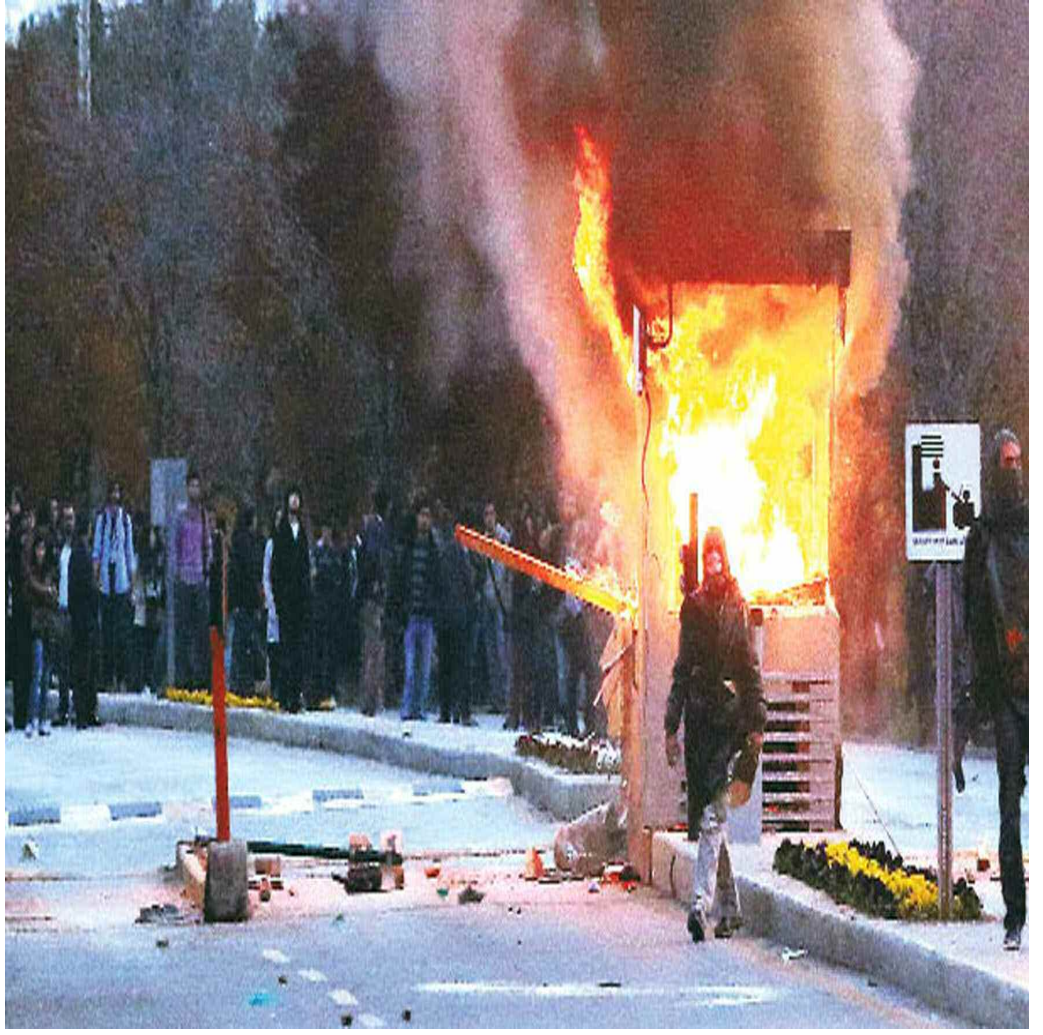
Emekçi ve ezilen halkların devrimleri sermayenin bitmez korkusudur. Ve İmralıyla yapılan görüşmeler bu korkunun bir ifadesi olarak ortaya çıkmaktadır. Aynı zaman diliminde yeniden başlayan anayasa yapma görüşmeleri büyük bir umut kaynağı olarak karşımıza kondu yine. Hem de burjuva partilerinin ortak görüşleri ile, çünkü tüm burjuva partileri gidişatın pek de iyi olmadığını görmekte ve sermayenin egemenliği söz konusu olduğunda hiçbir şekilde ayrılıkçı durmayıp emekçilere, ezilenlere karşı nasıl birleştikleri ortada.

Sermaye sınıfı yanı başındaki örnekten, Rojava devriminin kendi sınırları içerisinde yaşanmasından inanılmaz korkmaktadır. Anayasa görüşmeleri de, imralı ile yapılan görüşmeler de bu nedenledir.

Burjuvazinin dillendirdiği ve burjuvalardan tutunda pek çok reformist yapının savunduğu “Kürt sorununun barışçıl- anayasal çözümü” mümkün müdür? Buna evet diyenler var, ama onlar Kürt halkına karşı yalnızca katliam ve baskı gördüler. Roboski katliamı buna örnektir, ya da bu görüşmeler başladığında 10 gerillanın katledilmesi de bir örnektir. Tüm bu yaşananlardan sonra burjuvazinin bu sorunun anayasal çözümü mümkündür demeleri, kendi egemenliklerini korumaktan öte bir anlam taşımıyor. Ve biz devrimci öğrenci ve işçi gençlik olarak bu “çözüm” den yana değiliz. Çünkü bu bizi burjuvazinin şemsiyesi altına sokar.

Bizim savunduğumuz çözüm ulusal sorunun Marksist çözümüdür. Bizce Ulusların Kendi Kaderinin Tayin Hakkı gerçekleşmeden Kürt ulusal sorunu gerçekten çözülmüş olmayacaktır. İşçi ve öğrenci gençliğimiz, halklarımız bu aldatmaya daha fazla katlanmamalı ve halkların birlikte yapacağı devrimi örgütlemelidir. Kürt halkının güvenebileceği tek güç Türkiye işçi ve emekçileri, Dünya işçi sınıfı ve halklarıdır. Bunun dışındaki her güç onu yarı yolda bırakacaktır ya da onu arkadan hançerleyecektir.

Şimdi gençliğimiz birleşik devrimin örgütlenmesine hız vermelidir. Devrimci bir süreçte devrimci örgüt-

lenmelerin inşası ne kadar zayıf olursa, ilerlemek de o kadar zor olur. Birleşik devrimin örgütlenmesinin propagandası şimdi çok büyük bir önem kazanmıştır. Zira anayasal hayaller burjuvazinin egemenliğinden ötürü belli bir güç kazansa da emekçi kitleler ve gençlik bu hayallere tenezzül etmemektedir. Gençlik Denizlerin yolundan gitmektedir. Denizlerin ODTÜ'ye yazdığı “DEVİRİM” hedefi onların yoludur. Denizlerin idam sehpasında söyledikleri son söz bizlerin yapması gerekenlerdir. Ne diyordu Deniz idam sehpasında “Yaşasın Türk ve Kürt Halklarının birlikte mücadelesi”

İşte bu mücadele ile birlikte gelen, sonunda faşizmin yıkıldığı ve emekçilerin özgür olduğu bir yerde, emekçilerin iktidarında bu sorun gerçek çözümüne kavuşur. Ve bugün için sokaklar bu kadar “yeryüzünün lanetlileri” ile doluyken; emperyalist kapitalist sistem büyük bir yıkılış içinde iken Denizlerin bizlere gösterdiği yol gerçek devrimci yoldur. Şimdi Türk ve Kürt gençliği, halkların mücadele birliği için sokaklara çıkma zamanı.

Bizim savunduğumuz çözüm ulusal sorunun Marksist çözümüdür. Bizce Ulusların Kendi Kaderinin Tayin Hakkı gerçekleşmeden Kürt ulusal sorunu gerçekten çözülmüş olmayacaktır. İşçi ve öğrenci gençliğimiz, halklarımız bu aldatmaya daha fazla katlanmamalı ve halkların birlikte yapacağı devrimi örgütlemelidir.

GENÇLİĞİN İÇİNE SIZAN SAĞ SAPMALAR-3

K.ÇİÇEK İÇLİ

DEVLETİN SÖNÜMLENMESİ Mİ, DERHAL ORTADAN KALDIRILMASI MI?

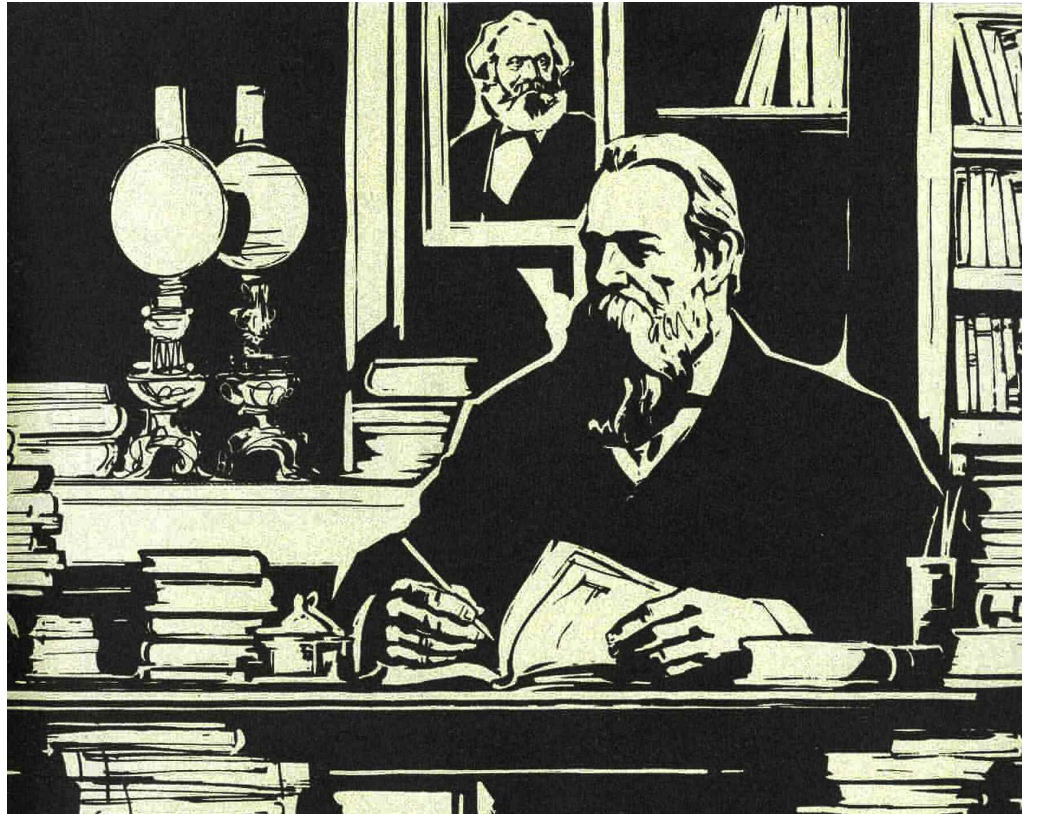
Marx'a göre devlet, bir sınıf egemenliği örgütüdür. Engels, devlet için "toplumun gelişmesinin belirli bir aşamasındaki ürünüdür" der. Devletin sınıfların ortaya çıkışıyla birlikte var olmaya başladığı gerçeği bize, sınıfların tümünden ortadan kaldırılmasıyla da yok olacağı gerçekliğini verir. Ancak bu basitçe bir matematiksel düzenleme değildir. Devlet sınıflar arasındaki uzlaşmaz çelişkilerin içinden doğup, bir sınıfın diğer sınıflar üzerindeki baskı örgütü biçiminde olagelmıştır. Yani; mahkemeleri, zindanları, parlamentosu, ordusu, bürokrasiyle toplumun üstünde yer alan ve ona yabancılaşmış bir zor aygıtıdır devlet.

Marx ve Engels, Paris Komünü olmadan önce devletle ilgili olarak onun bir devrimden sonra yok olacağını ortaya koyuyorlardı. Komün devrimi onlara devletin bir zor aygıtı olarak önce parçalanması gerektiği derslerini vermiştir. Lenin Marx'ın düşüncelerini şöyle toparlar: "Erek olarak devletin ortadan kalkması konusunda anarşistler ile en küçük bir uzlaşmazlık içinde değiliz. Biz bu ereğe erişmek için, sömürücülere karşı devlet iktidarı alet, araç ve yöntemlerinden geçici olarak yararlanmanın zorunlu olduğunu söylüyoruz; tıpkı sınıfları ortadan kaldırmak için, ezilen sınıfın geçici diktatörlüğünü kurmasının zorunlu olması gibi."

Peki neden, hemen yok etmek yerine parçalamak ve yıkmaktan söz eder Marx ve Lenin?

Marksizm-Leninizm yeni bir toplum tasarlama işini yapmaz, eski toplumdan yeni topluma geçiş biçimini doğal tarih süreci içinde ele alır. Devletin ol-

Hiçbir insan hakları ve anayasal düzenleme kapitalizmi yerinden etmeyecektir. Bunlar olmadan kurulacak bir gelecek ise yalnızca sosyalizmle mümkündür. Sınıfların ortadan kaldırılmasıyla başlayacak bir toplum gerçek özgürlüklerin ve bireyin çok yönlü gelişiminin ilk adımı olacaktır.

madığı bir dönem yaşanmıştır tarihte ve devletin ortaya çıkışının sınıflarla birlikte oluşu, sınıfların ortadan kaldırılmasıyla da devletin ortadan kaldırılacağı gerçeğinden hareket ederler. Sınıfların ortadan kalkabileceği gerçeğini ise Marx kapitalist ekonomiyi incelerken ortaya koymuştur. Üretim toplumsallığı üretim araçlarının da toplumsallaştırılmasını zorunlu kılmaktadır, üretim araçları üzerindeki özel mülkiyet kabuğu üretimin toplumsallığına dar gelmektedir, kapitalist üretim ve mülkiyet biçimi, toplumsal üretimin ve toplumun ileri gitmesinin önündeki en büyük engeldir, derken somut gerçeklerden hareket etmiştir. Ve Marx tüm bunları ortaya koyarken aslında devletin tamamen ortadan yok olmasının da ekonomik temelini anlatmıştır. Bu engelin kaldırılması ise en otoriter şeyi gerektirir, yani bir devrim otoriterliğini.

Günümüzde kimi “sosyalistler” devrimi, toplumun değişimini bir dizi reformlar, restorasyonlar biçiminde ele almaktadır. Mesela şöyle demektedirler: “Bakın, Sovyetler de bir devrim yaptı ama onu inceleyin bu devrimin onlarca reform ve restorasyon olduğunu göreceksiniz!” Bu algıya yönelik oynan kurnazca bir oyundur. Evet, Sovyetler Lenin’in öncülüğünde devrimin ilk yıllarında ve sonraki yıllarda da onlarca yüzlerce reform- restorasyon yapmıştır. Ama bu baylar tüm bunları teker teker sıralarken en önemli şeyi atlarlar; Sovyetlerin en otoriter şeyi kullandığı, yani bir devrimi gerçekleştirdiği, iktidarı proletaryanın ele aldığını ve üretim araçlarının özel mülkiyetine son verdiğini, bunu korumak için zoru elden bırakmadığını unutturmak istemektedirler.

Lenin, iktidarın bir devrimle bir kez proletarya tarafından ele geçirilmesinden sonra devlet makinesinin “birdenbire” hemen parçalanması gerektiğinden söz eder. Çünkü der, proletaryanın ihtiyacı olan halktan ayrı, halka karşı olan kapitalist devlet değildir ama devrimci bir iktidara, bir devlete gereksinim vardır. İşte bundan

sonrasında, yani proletaryanın iktidarı almasından sonra onlarca reform- restorasyon gerçekleşir. Örneğin memurculuğu, çürümeyi her yerde, tamamen birdenbire yok edemezsiniz, ama “tüm memurculuğun kerte kerte ortadan kalkmasını sağlayan yeni bir yönetim makinesinin kurulmasına vakit geçirmeden başlamak için eski yönetim makinesini birdenbire parçalamayı”yı gerçekleştirebilirsiniz ve gerçekleştirilmesi gerekir. Kapitalist bürokrasiyi (memurculuğu) ortadan kaldırabilmenin ilk adımı, memurların her işe seçimle gelip, her an görevden geri alınabilmeleri, maaşlarının normal bir işçi ücreti kadar yapılması gibi demokratik önlemlerdir bunlar.

Kapitalizm devlet makinesinin işletilmesini öylesine basitleştirmiştir ki, proleter iktidar, yani üretim araçlarının kapitalist özel mülkiyetine son veren proleter iktidar, demokratik önlemler olarak da devletin sönmülmesi işini başarıyla yürütebilir. Lenin bir devlete ihtiyacımız var derken, toplumsal üretime ve üretim araçlarının toplumsallaştırılmasına uygun düşen, yani toplumun sosyalist yenden örgütlenmesine ve en sonu komünizme varacak olan siyasal geçiş biçimlerini anlatmak istemektedir.

Anarşistlerle Marksist- Leninistler arasındaki en önemli fark birincilerin ütopyacı oluşu, ikincilerin ise gerçekçi, nesnel oluşudur. Anarşistler devrimden hemen sonra tüm otoritenin ortadan kaldırılmasını isterken, bir devrimin kendi otoriterliğine bile karşıtlık oluştururlar. Onlara Engels’in sözleriyle cevap verebiliriz: “bir gemiyi, bir büyük fabrikayı otorite olmadan işletin bakalım.” Asla unutmamak gerekir ki devrim, kapitalizmin kokuşmuş ve çürümüş atmosferi içinde, kapitalist sistem tarafından yetiştirilmiş ama yine onun tarafından ezilmiş, aşağılanmış, sömürülmüş ve böylece onu yıkmakta çelikleşmiş ve bilenmiş ezilen bir emekçi yığınla gerçekleştirilecektir. Özgürlük henüz, tarihsel ve toplumsal koşulların ve zorunluluğun kavranması biçiminde

vardır. Gerçek özgürlüğe giden yol buradan geçmektedir.

Sonuç yerine:

Yüz binlerce, milyonlarca genç bugün kapitalizmin en vahşi sömürü ve baskısı altında geleceğini kurmaya çalışıyor. Ancak kapitalizmin onlara biçtiği gelecek bugünden daha vahşi ve barbarcadır. Kapitalizmi yıkmaya yönelmemiş her eylem, onun ömrünü uzatmaktır; dolayısıyla vahşiliği ve barbarlığı yok etme de nafile bir çabadır. Sorunu salt bireylerin sorunu olarak ele almak, temele bireyin özgürlüğü, gelişimi düşüncesini koymak aslında kapitalizm tarafından ortaya atılmış ve her girişim de onun tarafından yıkıntıya uğratılan bir düşünceden başka bir şey değildir. İşçi, işsiz, öğrenci ve yoksul gençlik, işçi sınıfının saflarında yer aldığı sürece köklü bir değişimin motor gücü olacaktır. Ezen ve ezilen, sömüren ve sömürülen, köle ve köleleştirilen... Tüm bunlar bugün hayatımızdaysa, bu kapitalizmin, sınıflı toplum düzeninin bizlere sunduğu biricik yaşam biçimidir. Hiçbir insan hakları ve anayasal düzenleme kapitalizmi yerinden etmeyecektir. Bunlar olmadan kurulacak bir gelecek ise yalnızca sosyalizmle mümkündür. Sınıfların ortadan kaldırılmasıyla başlayacak bir toplum gerçek özgürlüklerin ve bireyin çok yönlü gelişiminin ilk adımı olacaktır.

Yazımızın şu ana kadar ki üç bölümünde, “anarşist-troçkist-nihilist” düşüncelerin bir karması biçiminde karşımıza çıkan “akım”ın gerçekleri nasıl ters yüz ettiğini, temel olanla tali olan şeyleri nasıl yer değiştirdiğini göstermeye çalıştık. Elbette buradaki ele alış yeterli değildir. Biz sadece olaylara, olgulara, insanlara ve toplumlara, tarihe ve geleceğe bakarken, tüm bunları incelerken materyalist diyalektik bir bakış açısıyla ele almanın gerektiğini anlatmaya çalıştık. Nesnellüğünden, tarihsel gelişiminden koparılmış bir ele alış daima bizi yanlış sonuçlara ve ütopyacılığa götürecektir.

ODTÜ;

YİNE, YENİ, YENİDEN!

18 aralık günü ODTÜ yerleşkesinde bulunan TÜBİTAK araştırma merkezine R.T.Erdoğan'ın gelmesiyle çıkan çatışmalarda başına isabet eden gaz bombası nedeniyle hastaneye kaldırılan bir öğrenci uzun süre yoğun bakımda kaldı. Bir çok kişi gaz bombalarının isabet etmesi ve plastik mermilerin kullanılması nedeniyle yaralandı ve hastaneye kaldırıldılar. Devletin kolluk güçleri, 100 metre uzaktayken henüz sadece slogan atarak yürüyen kitleyi hedef gözeterek gaz bombalarıyla saldırıya başlayıp -normal şartlar altında saldırmadan önce en azından nezaketten uyarı anonsu geçilirdi-, yarım saate kalmadan atmaya başladığı onlarca ses bombası kullandı, üst üste attığı çeşitli gaz bombalarına ek olarak 8 TOMA'yla öğrencileri kuşatıp 3 yerden sıkıştırılmaya çalıştı, sonlara doğru köpüklü ve boyalı su kullanmaya kadar gitti ve okuldan çıkana kadar da saldırılarına devam etti. Özellikle nişan alınarak atılan gaz ve ses bombalarına rağmen öğrenciler akşamın geç saatlerine kadar polis saldırılarına karşılık verdi ve polis okuldan gidene kadar çatışma şiddetini artırarak aralıksız sürdü. En son okuldan çıkarken polis, Teknokent çıkışında bir grup öğrenciye ağza alınmayacak küfürler ederek coplarla saldırıp, yerde yatan öğrencilerin arasına gaz bombası atarak kaçtı. Saat 22:00'de kampüsün her yerinden bir el arabası kadar toplanan, ki bunlar sadece gecenin bir yarısı görülüp de toplanabilenlerdi, boş gaz bombası kapsülleri Rektörlük binasının önüne getirildi. Bir kişinin hala hastanede yatmasına neden olan bu kapsüller binanın camlarına atıldı. Polisler gittikten sonra Rektörlük binasına CHP'den gelen bazı milletvekilleri daha konuşmaya fırsat bulamadan 'hiçbir düzen partisinin yanımızda işi yok, defolun' diyen öğrenciler tarafından yaka paça kovuldular. Daha sonra şanslarını tekrar deneyen CHP'li milletvekillerinin aralarından iki kişi daha geldi, ancak yine aynı cevapla geri gönderildiler. Bunların ardından öğrenciler tüm bunların hesabını sormak için Rektörle görüşmek

istediler, ancak dakikalar sonra gelebilen Rektörle öğrenciler gece 2'ye kadar tartışmalar ve ardından Rektör bu olayları zoraki kınadığını söylemek zorunda kaldı.

Çatışmanın ertesi günü ülke genelinde çeşitli okullardan destek eylemleri yükselirken, ODTÜ öğrencileriyle birlikte öğretim elemanları ve diğer çalışanlar bu saldırıyı kınamak ve öğrencilerin yanında olduğunu göstermek amacıyla dersleri boykot etme kararı aldılar. Perşembe günü Hazırlık öğrencileri ve öğretim görevlileri başta olmak üzere okuldaki hemen hemen her fakülte'deki öğrenciler, asistanlar ve öğretim görevlileriyle birlikte okuldaki DİSK'li işçiler ve çalışan emekçiler bu boykota katılarak destek verdi. Fizik binası önünde yapılan basın açıklaması sırasında özellikle işçilerin öğrencilerin yanında olması öğrenciler için moral kaynağı oldu. Söz alan bir işçi, ODTÜ öğrencilerinin geçen dönem TOGO ayakkabı fabrikasındaki işçilerin direnişlerine destek vermelerinin devamı olarak bu günlerde öğrencilerin yanında olmalarının önemli olduğunu söyledi. Basın açıklamasının ardından öğrenciler, ODTÜ çalışanları ve akademisyenleriyle birlikte Fizik bölümündeki U3 amfisine geçtiler. Amfi öğüne kadar belki de hiç görmediği kadar yoğun ve coşkulu oldu. Çoğu öğrenci ve akademisyen içeri bile giremediler ama buna rağmen içeride ve dışarda hep bir ağızdan sloganlar atıldı ve marşlar söylendi.

Eylemlerin sosyal paylaşım sitelerinde ve medyada yankıları büyürken 21 aralık sabahı bir çok üniversite öğrencisinin evleri TEM ekipleri tarafından basıldı, izinleri olmamasına rağmen evleri arandı, eşyalarına el kondu ve 12 öğrenci gözaltına alındı. Öğlen saatlerine doğru ODTÜ'lü öğrenciler ve Eğitim-Sen'li akademisyenler gözaltıların serbest bırakılması için birkaç saat içerisinde tüm okulu dolaşarak afiş ve bildirimlerle herkese eylem çağrısı yaptılar. Ve sadece birkaç saat içinde yüzlerce kişi Fizik önünde toplanıp saat 16:30'da A1 kapısı önüne yürüyüşe geçildi. BDP'li

milletvekillerinin de katıldığı eylemde ODTÜ Eğitim-Sen temsilcisi bir öğretim görevlisinin basın açıklamasını okumasının ardından ayarlanan otobüslerle Kızılay'da bir çok siyasi oluşumun katıldığı eyleme gidildi. YKM önünden Başbakanlık'a yürümek isteyen kitle polis barikatlarıyla ve TOMA'larla karşılandı. Basın açıklaması yapılırken ve sonrasında oradan gitmek istemeyen ve Başbakanlık'a yürümek isteyen kitle KESK'li kişilerce sürekli 'eylem amacımızı saptırmayalım', 'buradaki iradeye uyalım' gibi söylemlerle deyim yerindeyse yatıştırılmaya çalışıldı ve eylem uzlaşmaya varılarak sonlandırıldı. Gelen otobüslerle ODTÜ öğrencileri ve eğitimcileri okulun yanında bulunan, çoğu evlerde öğrencilerin kaldığı 100.yıl İşçi Bloklarında otobüslerden inerek okulun A4 kapısına doğru yürüyüşe geçti. Yurtlar Bölgesi dolaşarak sonradan katılan öğrencilerle birlikte 2.yurdun kantinine geçildi. Kantinde, sonradan katılan öğrencilerle birlikte 18 Aralık ve sonrasındaki eylemlerin değerlendirmesi yapılırken, bundan sonraki süreçlerde ne yapılacağına dair bir forum gerçekleşti ve bir sonraki gün Adliye'de buluşulmak üzere foruma son verildi. Gözaltındaki öğrenciler Cumartesi günü Terörle Mücadele Şubesi'nden Ankara Adliyesine getirilip burada ifadeleri alındı. Bütün gün boyunca Adliye binasının önünde bekleyen öğrenciler, bina dışında sürekli şarkılarla ve sloganlarla arkadaşlarının yanında olduklarını ve onları almadan bir yere gitmeyeceklerini söylediler. Gün boyu süren ifadelerden sonra öğrencilerin 8'i tutuklama talebiyle mahkemeye sevk edildi. Gece geç saatlere kadar süren mahkeme sonucunda dışarda bekleyen kitlenin kararlılığı ve her yerden gelen destek eylemlerinin etkisiyle mahkemeye sevk edilen tüm öğrenciler serbest bırakıldı.

Her Yer ODTÜ, Her Yer Direniş

ODTÜ'de yaşanan bu süreç, bütün üniversitelerdeki fitili ateşleyen kıvılcım oldu. İlk önce Galatasaray Üniversitesi,

Marmara Üniversitesi, Mimar Sinan GSÜ, İTÜ ve YTÜ rektörlerinden gelen ortak kınama, rektörlük işgallerine sahne oldu. Galatasaray Üniversitesi öğrencileri bu kınamanın ardından dersleri boykot ettiler ve rektörlük binasını kuşatarak rektörden imzasını çekmesini ve ardından istifasını istediler. Kendi ağzıyla bu kadarını beklemediğini söyleyen rektör en sonunda “*ben de olaylardan üzüntü duyuyorum ama yanlış anlaşıldım*” dedi ve özür dilemek zorunda kaldı. Galatasaray Üniversitesi’nden sonra Mimar Sinan GSÜ’nde çalışan 144 akademisyen ve çalışan yaptıkları basın açıklamasında Üniversitenin ODTÜ’yü kınarken onlara danışmadığını, tüm bu kınamalara rağmen ODTÜ’nün yanında olduklarını ve bundan sonra da olacaklarını söylediler.

Aynı hafta içinde başta İzmir ve İstanbul olmak üzere birçok üniversiteli ve hatta liseli öğrenciler, öğretim elemanları, sendikalar, odalar, sanatçılar, aydınlar, yazarlar ODTÜ’ye destek eylemleri düzenlerken, 27 aralık perşembe günü binlerce kişi ODTÜ’de ‘*ODTÜ ayakta*’ demek için biraraya geldi. Öğlen saatlerinde Hazırlık Binasından başlayan yürüyüş sırasında ilk önce Hazırlık ÖTK’sının, daha sonra İktisadi ve İdari Bilimler Fakültesi öğrencilerinin korteje katılmasıyla artan coşku, diğer üniversitelerden gelen öğrencilerin de Yurtlar Bölgesinde kitleye katılmasıyla birlikte doruğa ulaştı ve binlerce öğrenci ve akademisyen birlikte Devrim Stadyumuna geçtiler. Öğrenciler tarafından sahada büyük harflerle ‘*ODTÜ ayakta*’ yazıldı ve ardından stadyuma çıkıldı. Akşama kadar süren programda birçok sanatçı ve aydın marşlarla, türkülerle, şiirlerle ve konuşmalarıyla destek mesajlarını ilettiler.

Neden: Yalnızca Bir Uydu?

Tüm bunlar yaşanırken ODTÜ öğrencileri burjuva medyada Göktürk-2 uydusunun atılmasını istemeyen, çantasında molotof kokteylleri bulundurduğu için polisin ‘müdahale etmek zorunda kaldığı’ bir grup marjinal öğrenci olarak yansıtılmaya çalışıldı. Çoğu yerde özellikle haberi bile yapılmayan bu eylemlerin hepsi sadece Başbakan ODTÜ’ye geldi diye mi oluyor? Ya da sadece öğrencilerin AKP iktidarından duydukları memnuniyetsizliklerinden veya teknoloji düşmanlıklarından mı? Yoksa biz gerçekten çok mu marjinaliz?

Biz biliyoruz ki 18 aralık ve sonrası

gelişen bu süreç, sürekli var olan ve son zamanlarda Patriot füzelerinin yerleştirilmesi ve NATO askerlerinin gelmesiyle iyice yoğunlaşan savaş gündeminin, yeni YÖK yasa tasarısının, değişen kanunlarla işçi ve emekçilerin üzerinde daha da artan baskıların, 19 Aralık’ın, Maraş’ın, Roboski’nin devamıdır. Bu ne ilkti ne de son olacak. Biz bir şeyler yapmadığımız sürece bu haberler sıradanlaşacak. Gözaltılarla, tutuklamalarla aramızdan hergün zindanlara birkaç kişiyi daha göndermek bizim için bir rutin haline gelecek. Okulda sırada otururken camlardan içeri gaz bombalarının yağması olağan olacak. Mezun olduğumuzda güvencesiz şartlar altında çalıştırılacağız ya da daha mezun olmadan bir zaman sonra çoğumuz sermaye sınıfı çıkarları uğruna cepheye gönderilecek. 18’inde ve sonrasında yapılan ve yapılmaya devam edecek olan eylemlilikler tüm bu süreçleri kapsıyor. Öğrenciler de tıpkı işçi ve emekçiler gibi, başta Kürt halkı olmak üzere ezilen tüm halklar gibi artık teknelci sermaye tarafından yönetilmek istemiyorlar. Ve biz birşeyler yaptığımız süre içinde de daha fazla ‘*tehdit*’ oluşturacağız. Bundan dolayıdır ki devlet gözünde biz de ciddi bir düşmana dönüşüyoruz. Üstelik kendini tehlikede hissettirecek kadar ciddi bir düşman... Devlet hem saldırıp hem de bunun üstünü çamurla kapatmaya çalışıyor ama asıl örtmeye çalıştığı gerçek hergün giderek artan korkusudur. Bu öyle bir korku ki uzaktan görünen silüetimiz bile onu bu kadar azgınca saldırmaya itiyor. Kendi-

ni 3000 küsür çevik polisle, kimyasal silahlarla, ses bombalarıyla, zırlı araçlarla koruma ihtiyacı duyuyor. Köşeye sıkışmış yaralı vahşi bir hayvan gibi, kendini koruma içgüdüsüyle, sürekli kan kaybederken önüne gelene saldırıyor ve hincını alamayınca daha azgınca saldırmaya devam ediyor. Ve biz biliyoruz ki gün geçtikçe artan saldırıları onun gücünün değil, aksine güçsüzlüğünün göstergesidir. Ona atılan her taş çatlaklarının yalnızca daha da derinleşmesine neden oluyor.

2010 yılında yine bu zamanlarda R.T. Erdoğan’ın ODTÜ’ye gelmesiyle birlikte çıkan olaylarda 1000 kadar polisle öğrenciler karşı karşıya gelmişlerdi. Çoğu insan o günleri polis barikatının önünde çekilen uzun eşek pozlarından hatırlar belki ama o günün ve devamında gelen Başkaldırıyoruz eyleminin ve yaşanan son olayların ODTÜ için ciddi deneyimler olduğunu söylemek yanlış olmayacaktır. 2 sene önce öğrenciler arasında meşru olup olmamak tartışılıyorken, bugün saatlerce süren direnişin ardından, işçiler ve emekçiler, diğer üniversitelerden öğrenciler ve daha dün kadar kendimizi haklıyken haksız duruma düşürdüğümüzü iddia ederek yanımızda olmayan akademisyenler sürece dahil olmuş durumda. Bu süreç sermaye cephesinden gelen saldırıları şiddetlendiriyor ama bu beraberinde ODTÜ öğrencilerine de politik ve pratik anlamda yeni deneyimler kazandırıyor.

İŞSİZLİK KADER Mİ ?

Hemen herkesin sahip olduğu genel bir algı var; okuyorsan iyi çocuksun, okumayıp çalışıyorsan kötü. Sanki bu bizim elimizdeymiş gibi, sanki çalışmak çok yanlış bir şeymiş gibi.

Peki, çalışanlara bile böyle bakılırken, çalışmayanlara, işsizlere nasıl bakılıyor; bir de onu düşünün.

İşsizseniz eğer, aylarca kapı kapı dolaşarak iş de arasanız da, sürekli kısa süreli işlere girip çıkıyor olsanız da yaşam sizin için çok zordur; işten değil yaşamdan kovmuşlardır seni. Yaşamak, geçimini sağlamak için her gün her saat uğraşırsın, bir yol bulmaya çalışırsın. Bir yol bulamayanlarsa umutsuzluğa sürükleniyorlar. Aralık ayında Ankara'da bir işsiz canına tak ediyor, tek başına çöp kutularıyla yol kesiyor ve çöpleri yakarak eylem yapıyor. Sonuç beklenildiği gibi, polisler yaka paça gözaltına alıyorlar. Bu durum sadece bize özgü değil; Tunus'ta ayaklanmanın fitili üniversite mezunu bir işsiz kendini yakmasıyla başlamıştı.

Kimilerimiz için, okulu bırakıp çalışmanın sebebi okuldaki eğitimidir. Kimimiz için ise daha farklı. Üstelik ilkokuldan sonra liseye başladığımızda; ailelerimizin üstünde öyle bir toplumsal baskı oluşuyor ki; eğer anadolu lisesini "kazanırsan" akıllısın, zekisin; eğer "kazanamazsan" meslek lisesine gider, meslek öğrenir çalışırsın. Burada hiç kimse sizin yeteneklerinizi, isteklerinizi düşünmez. Böyle bir eğitimin olduğu bir ülkede okumak gerçekten zordur.

Kısaca yukarıda bahsettiğim şeyleri yaşamışsanız ve bu yüzden çalışıyorsanız eğer, aslında çok şanslısınız. Çünkü burada okuyup okumamak belki sizin seçiminiz olur. Peki, ya tercih yapamayacak durumda olanlar? Yoksulluk sınırının 3,208 tl, asgari ücretinse, belli yaş gruplarına göre değişmekle birlikte, 760 tl civarında olduğu bir ülkede, dört kişilik bir ailenin "yoksulluk sınırına" yaklaşabilmesi için herkesin çalışması gerekiyor. Anne, baba ve iki çocuk çalışacak ki, aile "yoksul" olsun. Biri bile çalışmasa, siz "açlık" sınırındasınız demektir. Sendikaların yaptığı araştırmalardan çıkan sonuç bu.

Koşullar bu kadar ağırken, bir çocuk ne kadar okumak isterse istesin, ailesi onu okula göndermeyi ne kadar isterse istesin; gerçekleşme şansı nedir? Köylerden tutun da, şehirlere kadar çok küçük yaşta çalışmaya başlamak bir zorunluluktur. Köyde anneniz sizi evde yalnız bırakamaz, sırtına

bağlar sizi ve tarlaya çalışmaya gider; siz de daha yürümeye başlar başlamaz tarlalarda çalışmak zorunda kalırsınız. Bu durum köylerde eskiden daha yaygındı ama köylerde çiftçilik, hayvancılık vs. öyle bir duruma geldi ki, kimse ürettiğini satamıyor, sürekli zarar ediyor. Aylarca çalışıyorsunuz, ürün elinizde kalıyor. Bugün saman bile yurtdışından getiriliyor; köyde nasıl yaşansın?

Köyde tutunamayan aileler, son umut-

larıyla taşı tarağı toplayıp şehirlere göç ediyor. Şehirlerde de durum farklı değil, hiçbir şey yapmadan, sadece yaşamak bile o kadar pahalı ki. Hiçbir şeyi düşünmeyin, temiz su bile parası olmayana yok; yaşam şartları çok daha ağır. Yani köylerde çalışmak zorunluydu; şehirde çalışmazsan yaşayamaz hale geliyorsun.

Çalışmak zorunda kalıyoruz, bir tercih olarak değil; bir zorunluluk olarak; ya bir esnafa çirak oluyoruz ya atölyelere, şantiyelere gidiyoruz. Gidiyoruz da; iş var mı? Herkes geçimini sağlayabileceği ya da sadece yaşamaya devam edebilmesini sağlayacak bir iş bulabiliyor mu? İşsizlik konuşulduğu zaman, bakanlar hep şöyle derler; "İşsizler yok, iş beğenmeyenler var." Öyle bir lüksümüz var mı gerçekten? Çalışmak zorundasın, çalışmazsan yaşayamıyorsun ama biz iş beğenmediğimiz için işsiz kalmayı, açlıktan ölmeyi seçiyoruz; öyle mi?

Hadi küçük yaşta çalışmaya başlayanları bir kenara koyalım, ne de olsa vasıfsız elemanız, biz hak ettik bunu, öyle değil mi bakan? Kimiz ki biz, en yoksullar biziz, sizin yanınızda lafımız bile edilmez; bugün üniversite bitirenler işsiz. Yıllarca, "en iyi üniversitelerimiz" dediğiniz üniversitelerde dirsek çürütmüşler, sabahlara kadar sınavlara hazırlanmışlar; onlar da mı "İş beğenmiyorlar?". En güzel örnek ataması yapılmayan öğretmenler. Yıllardır bekliyorlar ve işin aslı şu; okulda öğrencilerin öğ-

retmeni yok. Birçok yerde öğrenciler öğretmen bekliyorlar; o öğretmenler de atama bekliyor. Sadece bu örnek bile "iş beğenme" lafının yalan olduğunu kanıtlamaya yeter. Peki, bakanlar bilmiyorlar mı böyle olduğunu? Biliyorlar, hem de bizden çok daha iyi biliyorlar. Ama biz biliyoruz ki, milletvekilleri, bakanlar yoksul halkın yanında değil, bizi yalnızca seçim zamanı geldiğinde oy istemek için hatırlarlar. Onlar her zaman kapitalistlerin çıkarlarını savunurlar.

Kapitalistler işsizliği neden isterler?

Kapitalistlerin her zaman tek düşündüğü paradır, "Nasil daha fazla kazanabilirimdir?" . Bunun en kolay yolu ise, daha az işçiyi daha düşük maaşa, daha çok çalıştırmaktır. Ama günde 12-14 saat, üç kuruş maaşa, bu kadar ağır koşullarda çalışmak herkesin kabul edeceği bir şey değil. İşte bunu yapmak için her zaman işsiz sayısının çok olmasını isterler. Çünkü işsiz sayısı ne kadar çok olursa, çalışanların üzerinde "Sen çalışmazsan, dışarıda adam çok, onlar çalışır." diyerek baskı kurabilirler. İşte işsizlik öyle bir şeydir ki, çalışanları bile etkiler. Ne kadar çok işsiz varsa, çalışanların koşulları o kadar ağırlaşır. Buradan çalışanlar ile işsizler arasında bir karşıtlık olduğu sonucu çıkmaz; aslında çalışanlar da, işsizler de aynı sınıfın üyesidirler, emekçidirler. Bugün çalışan biri, yarın işsiz kalabilir; okulu bırakıp iş aramak zorunda kalabilirsiniz; çalıştığınız atölye, fabrika vs. kapanabilir.

Hiçbir zaman unutmamamız gereken bir şey var, bu sorunlar "böyle gelmiş böyle gidecek" denebilecek sorunlar değil; küçük yaşlarda çalışmaya başlamamızın da, işsizliğin de, ağır çalışma koşullarının da sebebi ortaktır; kapitalizm. Kapitalizm dünyaya egemen oldukça önemli olan toplum için üretmek olmayacak. Üretimin amacı toplumun gelişmesi, yaşam koşullarının iyileşmesi olmadıkça, işsizlik de olacak, ağır çalışma koşulları da. Kapitalizmi ortadan kaldırırsak bütün bu sorunlarımızı çözebiliriz ve bunu ancak bir devrimle gerçekleştirebiliriz; devrimi gerçekleştirir, kapitalistlerin iktidarına el koyar, fabrikaları, atölyeleri kamulaştırırsak; işte o zaman özgürce kendimiz için çalışabilir, herkese iş bulabiliriz.

Genç emekçiler, genç işsizler! Genç Emekçiler Birliği'nde örgütlenerek devrim mücadelesini yükseltelim. GEB sizi sokağa, kavgaya, devrime çağırıyor!

GENÇ EMEKÇİLERDEN FİLM GÖSTERİMİ

Genç Emekçiler Birliği olarak, 23 Aralık Pazar günü, Gazi mahallesinde bulunan Emeğin Dünyası gazetesinin etkinlik salonunda, bir film gösterimi gerçekleştirdik. Genç işçi ve emekçilere gösterilen film, 1960'lı yıllarda çekilen ve işçi sınıfının haklarını ele alan ilk filmlerden olan, "Karanlıkta Uyananlar" filmiydi.

Film bir boya fabrikasında işçilerin patronlara ve kendi içlerindeki hainlere karşı verdikleri mücadeleyi anlatıyor. Filmde sürekli sendikal örgütlenme çağrısı ve örgütlü olamayan işçinin patron karşısında nasıl zayıf kaldığı ifade ediliyor. Daha sonra fabrikanın yabancı bir şirkete satılması gündeme geliyor ve işçilerin aylarca maaşları ödenmiyor. Sendikal örgütlenmeye karşı olan işçiler de, koşullar artık dayanılmaz hale gelince birlikte olmanın bilincine varıyor ve grev kararı alıyorlar. Film bitiminde grevin neyle sonuçlandığı tam ifade edilmemiş, sadece yabancı bir şirkete satılan fabrikanın işçileri, ödenmemiş maaşlarını almak için 20 gün boyunca fabrikayı kendileri için çalıştırmaları ile bitiyor.

Film gösterimi bittikten sonra, film üzerine sohbet ettik ve bugüne dair kendi adıma dersler çıkardık. En başta genç olan işçilerin örgütlenmesinin ne kadar önemli olduğunu ve mücadeleyi genç işçilerin omuzladığını ve omuzlaması gerektiği üzerine vurgu yaptık (Filmde aile babası olan işçilerin greve ve sendikaya katılma konusundaki kararsızlıkları da işlenmiş.) Sonrasında en az örgütlenme kadar, ne için örgütlenmek gerektiğinin de önemli olduğunu vurguladık. İşçileri işsizlik belasından, yoksulluktan ve sefaletten kurtaracak olanın hangi sistem olduğunu iyi ifade etmemiz gerektiği üzerine durduk.

İşçilerin yalnızca işçi sınıfına güvenebileceği ve sermaye sı-

nıfından bir şey ummaması gerektiği de ifade edildi.

Filmde işlenen konulardan biri de yabancı sermayenin ülkeye girerek, ciddi bir işsizlik sorununu doğurmasıydı. Bu süreci bugün de yaşamaktayız. Özelleştirmeler yoluyla işçilerin nasıl işlerinden olduğunu ve daha az ücrete çalıştırıldıkları üzerine de konuştuk.

Genç emekçilerle olan sohbetimizi, işçi gençliğin örgütlenme sorununu çözmesi gerekenin, yine bilinçli genç emekçilere düştüğünü ve bu konuda genç ve bilinçli tüm işçilerin görev üstlenmesi gerektiğini ifade ettik. Genç işçilerin örgütlenme sorunlarını ele alan ve "Genç İşçiler Buluşuyor" adında daha büyük bir etkinliği önümüze koyarak sohbetimizi sonlandırdık.

Genç emekçiler; örgütlenip kapitalist sömürüye karşı mücadeleyi yükselterek özgürleşebiliriz.

Gazi Mahallesinden Bir GEB'li

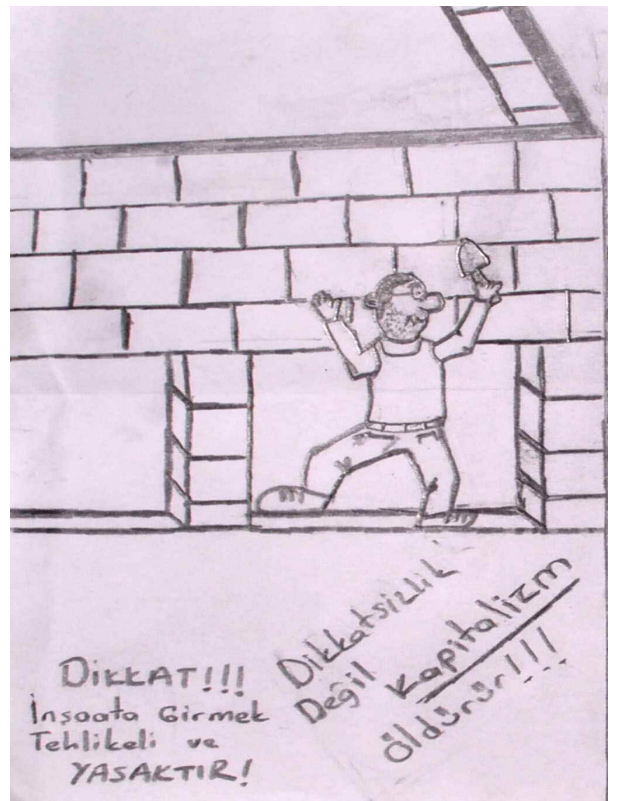
KAPİTALİZM İŞÇİLERİ ÖLDÜRÜYOR

"Dünyada günde yaklaşık 1 milyon emekçi iş kazası geçiriyor. 5.500 emekçi iş kazası, meslek hastalıkları nedeniyle hayatını kaybediyor."

Kapitalist toplumda burjuvazi, nasıl daha çok para kazanabileceğinin en küçük ayrıntısına kadar hesabını yaparken, emekçiler ölmeye devam etmekte ve yüz binlerce işçi-emekçi hala önlem alınmaksızın, sağlık güvencesi olmadan çalıştırılıyor. Savaşta bile bu kadar çok ölüm gerçekleşmezken, biz bu sisteme neden sesimizi çıkarmıyoruz? Sesimizi çıkarmamız için sıranın bize gelmesini mi bekliyoruz? Biz üreten işçi-emekçi sınıfının; üretmeyip, tüketen ve dünyanın bütün zenginliklerini elinde biriktiren asalaklar sınıfı olan burjuvaziye ihtiyacı yoktur. Henüz hiçbir şey için geç değilken, Genç Emekçiler Birliği'nde örgütlenmeli ve bizi sömüren, kanımızı içen sermaye sınıfının kalelerini yıkmak için, anti-kapitalist, anti-faşist bir mücadele ile işçi sınıfının iktidarı için mücadele etmeliyiz.

Denizler'den Seyitlere GEB Yürüyor, Devrim Büyüyor!

Nurtepe'den GEB'li Bir İşçi

SERMAYENİN PARLAK FİKRİ:

“SERBEST KIYAFET”

Şu sıralar gündemimizi epey meşgul eden, liselilerin de en çok konuştuğu konu “*serbest kıyafet uygulaması*”. Yasa tasarısı kabul edilen ve önümüzdeki sene uygulanmaya başlayacak- kimi okullarda başlanmış- olan bu tasarının altında yatan sebeplerin kirli olduğunun herkes farkında. Şurası açık ki, devlet öğrencilere “*Bunlar okul kıyafetlerinin içinde çok bunaldı, biraz serbest kalsınlar da rahatlasınlar*” diyerek bu yasayı çıkarmadı.

Peki öğrenciler rahatlasınlar diye çıkarmadıysa bu yasa hangi amaçla çıkarıldı? Şimdi bazılarımızın aklına “*var olan sınıf farklılıklarını okullara da yansıtmak amacıyla çıkarılmış olabilir*” cevabı gelebilir. Evet, zaten yaşamın her alanında mevcut olan bu ayırım; şimdi okullarda küçük yaştaki çocuklar da dahil hepimize yansiyacaktır. Öğrencilerin yerleri daha okula başladıkları gün belli olacaktır. Burjuva çocuklarıyla emekçi çocukları arasındaki çizgi okullarda da belirgin hale gelecektir. Ama sorun bu değil. Biz zaten hayatımızın her alanında bu sınıf çelişkilerini yaşıyoruz. Zengin – fakir ayrımı sıralara da yansiyacak, gibi itirazı olanlara Milli Eğitim Bakanı ne dedi? “*Merak etmeyin, zengin ve fakirlerin çocukları zaten aynı okullara gitmiyor*”. Çok doğru söyledi bakan, bizim okullarımız bile farklı gerçekten de. Yani serbest kıyafet uygulaması, sınıf farklılıklarının çok küçük bir kısmını oluşturuyor. Kimileri özel okullarda, en iyi şartlarda okurken, okula lüks arabalarla bırakılırken, kimimiz de dolmuş parasını nasıl bulacağımızın derdini yaşıyoruz. Bazılarımız yan gelip yatarak gelecekteki “*patron*” konumuna hızla ilerlerken, bazılarımız da hem okul paramızı çıkarmak hem de ailelerimize destek olmak için çıraklık yapıyoruz,

çalışıyoruz. Ya da birimiz kantinden hiçbir şey yiyemezken, birinin bir simit bile alıp yemesi bize sınıflarımızı hatırlatabiliyor. Kısacası sınıflı toplumlar var olduğundan bu yana sınıf farklılıkları da her zaman vardı ve sınıflar ortadan kaldırılmadığı sürece de var olacaktır.

Şimdi serbest kıyafet uygulaması başladığında nelerle karşılaşacağız, bu konuya göz atalım. Kim güvenli olmayan bir yerde okumak ister? Öğrencilerle dışarıdaki insanların arasındaki fark nasıl anlaşılacak? Olayın bir başka boyutu da bu. Şu an bile güvenli olmayan okullarımız bu uygulama ile bir kez daha güvensiz bir hale gelecek. Şu an okullarımız da bulunan polisler ile işbirliği halinde yürütülen gençleri uyuşturma faaliyeti şimdi alenen yapılar hale gelecek. Uyuşturucu satanlar okullarımıza rahatça girebilecekler.

Bu konunun bir başka boyutu da şöyle; serbest kıyafet deniliyor ama bu kavram kime ve neye göre şekilleniyor? Vücut hatlarını belirten kıyafetler, diz üstü etekler, kısa kollu ve askılı bluzlar, dar paça pantolonlar yasak. Serbestlik bu uygulamanın neresinde? Bu saydığımız şartları göz önüne aldığımızda topluma dayatılan gericiliğe başta kadın öğrenciler olmak üzere bütün gençliğin hapsedilmeye çalışıldığını görüyoruz.

Yazının en başında sormuştuk; bu uygulamanın ortaya çıkış amacı nedir diye, hepimiz kapitalizmin tekelleşme ile birlikte çürümeye doğru gittiğinin farkındayız. Bir yanda gittikçe yoksullaşan halklar, bir yanda daha da zenginleşenler; bir yanda işten çıkarmalar, maaşlarda kesintiler, bir yanda sürekli zam gelen faturalar, kiralalar, elektrik, doğalgaz vs... Mağazaların depolarında biriken ve çürümeye yüz tutan ürünler

Eğitimin yapısı serbest kıyafetten önce de sınıflıydı; sadece bu uygulamayla da bu durum daha da derinleşecek. Bu konuda gençliğe düşecek görev eğitimin sınıflı yapısını yok etmektir; bu da ancak devrimle gerçekleşebilecektir.

gitgide artarken, kapitalistler de daha fazla kar istiyorlar. Bu durumda akıllarına parlak bir fikir gelmiş olacak ki, öğrencileri “pek mutlu edecek” bir haberle karşımıza çıktılar. Yasa tasarısından bahsettiler ve komik denebilecek kadar kısa bir süre sonra yasa kabul edildi. Her gün farklı kıyafetler giymek isteyecek öğrenciler ve aileleri her hafta sonu mağazalara akacak, yılda bir yapılan okul kıyafeti alışverişi her hafta, her ay yapılacak. Bu kıyafetleri kimler alabilecek? Yine burjuvaların çocukları. Yani bu durumdan en karlı çıkacak olanlar büyük markalar, tekeller ve sermaye sınıfı olacak. Belirtilen kurallara göre kıyafet hazırlayıp, pazarlarmalarını yapacaklar. Peki her gün değişik bir kıyafet demek olan serbest kıyafet uygulamasında kıyafeti olmayan ya da alamayan çocuklar ne yapacak? Belki utanacak, sıkılacak, bu yüzden okulunu bırakacak ve çalışmaya başlayacak, belki ailesiyle kavga etmeye başlayacak; çocuğuna istediği ayakkabıyı alamadığı için intihar eden işsiz anne-babaları düşünün; bu uygulamanın farklı sonuçları mı olacak?

Öğrenci gençliğin büyük bir kısmı serbest kıyafet uygulamasının altında yatan kirli planların farkındadır. Bu planların bütün kirli yanları sokakta, okulda her yerde herkese teşhir edilmelidir. Ama bunu yaparken öğrenci gençliğe götüreceğimiz politikalar çok önemlidir. Bu konuda söylenecek söz, “Serbest Kıyafete Hayır” vb. şeyler olmamalıdır. Okul formaları olduğunda bu ayrımlar yok muydu? Okula forma ile giderken hiç sorun yaşamıyor muyduk? Eğitimin yapısı serbest kıyafetten önce de sınıflıydı; sadece bu uygulamayla da bu durum daha da derinleşecek. Bu konuda gençliğe düşecek görev eğitimin sınıflı yapısını yok etmektir; bu da

ancak devrimle gerçekleşebilecektir. Gençliğin etrafında birleşeceği şiar “Gençlik Devrimle Özgürleşecek” olmalıdır. Gençlik eğitimdeki tüm sınıfsal çelişkilerin çözülmesinin tek koşulunun devrim olduğunu bilmeli ve buna göre hareket etmelidir.

Ankara'dan Liseli DÖB'lü Öğrenciler

“ALİ TOPU AT”

CÜMLESİ ARTIK SOSYALİZM PROPAGANDASI SAYILABİLİR!

Merhaba Genç Yoldaşlar;

Eminim Şeker Portakalı kitabını birçoğunuz biliyorsunuzdur. Yakın zamanda bir 7.sınıf öğretmeni öğrencilerine “performans ödevi” olarak kitabı okumalarını söylüyor. Öğrencilerden birinin velisi kitabın “Türk örf ve adetlerine uygun” olmadığı, “çok fazla küfür ve argo sözcük barındırdığı” ve bu sözcüklerden sonra “Bunları kullanmak için yaşın çok küçük, hiç hoş değil” gibi telkinlerin yer almadığı, bahanesiyle İlçe Milli Eğitim Müdürlüğü’ne dilekçe veriyor, öğretmen hakkında soruşturma açılmasını istiyor ve soruşturma açılıyor. İşin komik tarafı bu kitap, Milli Eğitim Bakanlığı tarafından belirlenen 100 Temel Eser içerisinde.

Komikliklerin ardı arkası kesilmiyor, bu sefer de J.Steinbeck’in “Fareler ve İnsanlar” kitabını, İzmir İl Milli Eğitim Müdürlüğü Kitapları İnceleme ve Değerlendirme Komisyonu “sakıncalı” buluyor ve sansürlenmesini istiyor. Tesadüfe bakın ki, bu kitap da 100

Temel Eser içerisinde.

Evinde “Komünist Manifesto” ve Marx, Engels, Lenin’in kitapları bulunan insanların, devlet tarafından “terörist” ilan edilerek, tutuklanması artık sıkça duyduğumuz, neredeyse alıştığımız bir durum olmuştu. Böyle bir ülke de, bunların yaşanması şaşırtıcı mı? Aslında hiç şaşırmadım. Bu gidişle artık “kitap okumak” başlı başına bir “suç” haline gelecek. Herhalde bundan sonra “Ali, topunu arkadaşlarıyla paylaştığı, beraber oynadıkları için”, “Ali topu at.” cümlesi “sosyalizm propagandası” sayılacak, Ali’yi de tutuklayacaklar.

Belki komik geliyor, bunu okurken gülüyorsunuz; ama bu haber gerçek. Dünya Klasiklerine de sansür uygulanmaya başlanması, hatta yasaklanması, eğer elimiz kolumuz bağlı oturursak gerçek olacak.

Ankara'dan bir Genç Yoldaş Okuru

GENÇLİK DEV

18 Aralık ve sonrasında ODTÜ’de yaşananlar bir anda herkesin konuştuğu tek konu haline geldi. Banka kuyruğunda bekleyenlerden, otobüslere; televizyondaki tartışma programlarından, sosyal medyaya kadar her yerde herkes ODTÜ’yü konuşuyordu. Peki, bu eylemin gölgesinde kalan, aynı gün Ankara’da yapılan bir başka eylemden haberinizi var mı? Ankara’nın en lüks bölgesinde çalışan emekçiler oradan evlerine gitmek için otobüs beklerken, soğukta otobüsler saatlerce gelmeyince, 2 bin emekçi Ankara’nın en işlek caddelerinden birinde yolu “*Ya otobüs gelecek ya Gökçek gelecek*” diyerek kesiyor; tam iş çıkışı saatine denk gelen bu eylem o kadar etkili oluyor ki, “*müdahale etmek(!)*” için yola çıkan polisler bile eylem yerinden kilometrelerce ötede trafiğe sıkışıp kalıyor. Belediyenin göndermek zorunda kaldığı boş otobüslerin gelmesiyle eylem sona eriyor.

En son söylenecek olanı en başta söyleyelim; bu kesişen iki eylem kitlelerin taşıdığı devrimci potansiyelin bir göstergesidir. Emekçiler, gençler devrimcidir. Kendiliğinden gelişen bu eylemler, buna ODTÜ’ye destek eylemlerini, 19 Aralık, Maraş, Roboski eylemlerini de katmak gerek. Devrimin güçlü bir nesnel zemini var ve gençlik, emekçiler devrim istiyor!

Devrim neden güçlüdür?

Sovyetler Birliği’nin dağılmasıyla beraber, kapitalizmin “*tarihin sonunu*” ilan etmesinin üzerinden çok sular aktı. Yüzyıllardır iktidarını sürdüren bir sınıf, en büyük düşmanını yendiğini ve sonsuzluğunu ilan ettikten birkaç yıl sonra, birleşik ordusu NATO 21. yüzyılı “*ayaklanmalar yüzyılı*”, kendi varlık sebebini ise “*ayaklanmaların bastırılması*” olarak ilan ediyor, aradan bir süre daha geçtiğindeyse neredeyse ayda bir konusu “*Ne yaparız da paçayı kurtarabiliriz?*” olan büyük toplantılar düzenlemek; hatta bu toplantıları “*güvenlik*” sebebiyle yer altında veya

kimsenin yanlarına gelemeyeceği yerlerde yapmak zorunda kalıyorlar. Ne kör talih! Bütün ihtişamıyla, bütün servetiyle en tepede bulunanlar, gittikleri her yerde halkların “*Hoş geldiniz*” ayaklanmalarıyla karşılanıyorlar.

Her sömürücü sınıfın kaderinde yükselmek ve oradan tepe taklak yuvarlanmak vardır. Kapitalistlerin yükselişi çok hızlı ve görkemli oldu; çöküşleri de bir o kadar hızlı ve görkemli oluyor. Öyle uzaklara gidip, Latin Amerika’daki halk hareketlerinden, Avrupa’dan, Mısır’dan, Tunus’tan bahsetmeyelim; sadece son birkaç ayda bu topraklarda yaşananlar bile bütün emekçilerin ve gençlerin bir şekilde, başka bir koldan kapitalistler ve onların faşist devletiyle bir kavganın içinde olduğunu gösteriyor. İşte bu olanlar, kitlelerin artık eskisi gibi yönetilmek istemediklerini ve egemenlerin de eskisi gibi yönetemediklerinin göstergesidir. Bir egemen sınıf her yerde kendisine yönelik hareketlerle karşılaşılırsa ve sadece polisyle, jandarmasıyla, yargısıyla onlara saldırmaktan başka bir şey yapamıyorsa, en tepesindeki adam yanında 3800 polis olmadan bir üniversiteye bile giremiyorsa, bunun bir tek adı vardır; yaşadığımız dönem devrimci bir dönemdir. Çünkü başka hangi koşullar kitleleri bu kadar çabuk ve öfkeli sokaklara çıkarabilir? Dünyada ve bu topraklarda gençliği, emekçileri sokaklara iten nesnel koşullar bize devrimin güçlü olduğunu ve devrimin nesnel zemininin ne kadar uygun olduğunu gösteriyor.

Nesnel Koşulların Uygunluğu Yeterli midir?

İşte kritik soru bu. Madem koşullar devrimci, kitleler devrimci; eksik olan ne? Bu öyle dokunup geçerek, etrafından dolaşarak, süslü sözlerle geçiştirilemeyecek bir sorudur.

Bu soruya yanıt vermeden önce, ODTÜ eylemlerinden sonra bir akademisyenin ODTÜ öğrencilerine yönelttiği soruyu aktarmak yerinde olacaktır.

Eylemlerden bir-iki gün sonra şunu sormuştu öğrencilere; “*Eğer Erdoğan ODTÜ’ye gelmemiş olsaydı, biz bugün ne yapıyor olacaktık?*”

Cevabı olmayan bu soru, kendiliğindenliğin göstergesidir. Gençlik, herkesin gündemine oturacak, bütün gözleri üstüne çevirecek güce sahip, bunu bir kez daha gördük. Bunun yanında birçok kitle gösterisinin ve devrimci eylemlerinin hala kendiliğinden bir karakter taşıdığı da bir gerçek. Bu eylemlerin, ayaklanmaların çok güçlü nesnel zemini var. Yoksa bu kadar uzun süreli ve tekrar tekrar ortaya çıkamazdı. Ama bu gücün eyleme dönüşmesi için eğer yalnızca karşı-devrim cephesinin hareketlerini bekliyor, kendi çizgimizi oluşturamıyorsa; bu politik alanda burjuvazinin peşinden sürüklenmek anlamına gelir Sürüklenmek demekse, bizi sorunlarımızın çözümüne, devrimci politikaya değil, “*sistem içi muhalefet*” çizgisine götürür. Ve bu sorun sadece gençliğin değil: Sendikalardan tutun da kadınların sorunlarına kadar her yerde bir eksiklik olarak karşımızda durmaktadır. Sonuçta nesnel koşullar ne kadar uygun olursa olsun, kendiliğindenlik aşılmadığı sürece başarılı bir devrimi yapmak mümkün değildir.

Ne Yapmalı?

Her şeyden önce bahsettiğimiz başarılı bir devrimden bahsederken, emekçilerin ayaklanmalarının sonunda ve devrimlerinin sonunda politik iktidarın sahibi olmasından bahsediyoruz. Ve bu konuda dün yaşananlar, yarın yaşanacak olanlar için çok önemli dersler taşıyor. Bunlardan ilki, yukarıda da bahsettiğimiz politik derslerdir. Eğer sorunlara gerçek çözümler isteniyorsa “*muhalefet*” çizgisi aşılmalıdır. Peki, nasıl aşılacak? Yerine ne konacak?

Bu sorunun cevabına, sınıflarla başlamak gerek. Madem yaşadığımız sistem kapitalizm, o zaman esas olan iki sınıf ve onların arasındaki ilişkidir; bir yanda kapitalistler ve onların politik çiz-

DEVİRİM İSTİYOR!

gisi, bir yanda da işçi sınıfı ve onun politik çizgisi. Burada artık “orta yol” yoktur, ne kadar iyi niyetli olunursa olunsun, politikaların altı ne kadar “süs-lü” cümlelerle dolarsa dolsun, ya kapitalistlere hizmet edecek, onların iktidarını koruyacak ve bugün yaşananların devam etmesi istenecektir; ya da kapitalistlerin tarihsel karşıtı olan işçi sınıfına güç verecek, onun devrim ve sosyalizm mücadelesine katkı sağlayacaktır. Bu ise ancak, sorunlarımızın temel sebebine inerek, sorunlarımızın tümünün kapitalistlerden ve onların faşist devletinden kaynaklandığı bilinciyle bir mücadele örgütleyerek olabilir. Peki, sadece bu bilinç yeter mi? Hayır, yetmez! Bu bilincin yanı sıra güncel mücadelede, reformistlerin ve oportünistlerin, ya da kısaca ortalama solun yaptığı gibi; “somut çözümler sunmak” adına muhalefet etmek bizi bir sonuca götürmez. Bu politik hat, devrimci durumun olduğu yerde bir tek anlama gelir; kapitalistlere güç vermek, onları korumak.

Bir diğer yol ise; devrimi yarın gerçekleşecek bir umudun hayali olarak değil, bugünün gerçeği, temel sorunu ve hedefi olarak görmektir. “Somut çözümler” isteniyorsa eğer; işte somutların en somutu, her devrimin en temel sorunu iktidar sorunudur; ilk hedef kapitalistlerin iktidarını devrimle yıkmak olmalıdır. Ancak faşizmi yıkarak, polisin sadece okullarımızdan ayrılmasını değil, polisin, ordunun dağıtılması sağlanabilir; ancak böyle YÖK tamamen ortadan kaldırılabilir ve ancak böyle cumhurbaşkanının atadığı rektörlerin değil, çalışanıyla, akademik personeliyle ve öğrencisiyle beraber yönetilen, gerçekten bilimsellikten bahsedebileceğimiz, Özerk- Demokratik Üniversiteler kurulabilir. Ya da genç emekçiler, kapitalistlerin daha fazla artı- değer üretmesi için en ağır koşullarda, günde 12-14 saat sendikasız, sigortasız, kayıt dışı çalışıyorsanız ve bu kapitalistlerin

kendi yasalarına bile aykırı olmasına rağmen, devletin hiçbir kurumu kılını dahi kıpırdatmıyorsa, bunun sebebi iktidarın kapitalistlerde olmasındandır. Çözüm kapitalistlerin iktidarını bir devrimle yıkmakta ve halk iktidarını kurmaktadır. Bu, “üzümü yemektense”, “bağcıyı dövmekle” ilgilendiğimiz için değil; “üzümü yemenin” tek yolunun “bağcıyı dövmek” olmasındandır.

Yaşananlardan çıkartılması gereken ilk ders; gençliğin devrimi hedeflemesidir.

Derslerden biri de pratiğe dairdir: ODTÜ çatışmaları gençliğin pratik mücadele konusunda çözümler üretmesi gerektiğini bir kez daha ortaya çıkardı. Kapitalistlerin güçleri, uzun zamandır kitle eylemlerinden dersler çıkartıyor ve bunları uyguluyor; gençlik de, eğer devrimi istiyorsa, artık okulu, mahallesi, meydanı hiç fark etmez, buralarda büyük çatışmalar yaşayacağını düşünerek hareket etmelidir. Her gün her yerde, bir şekilde çatışmalar çıkıyor ve devlet güçleri hep aynı taktiği uyguluyorlar; artık o barikatları yıkıp geçmenin günü gelmedi mi? Kendi okullarımızı, mahallelerimizi, sokaklarımızı onlardan daha

iyi biliyoruz ve yalnızca bu “bilme” ve “mekana hakim olma” avantajını kullanmak bile, bizi “çatışmayı kazanan” konumuna getirebilir. Bu sorunun çözümü başka bir zaman daha detaylı olarak ele alınabilir ve alınmalıdır da; ne olursa olsun gençlik yaratıcılığıyla buna her yerde farklı çözümler üretebilir, üretmelidir!

Bir diğer konu ise şudur; devrimi başarmak için örgütlenmemiz gerçeğidir. Gençlik her yerde kendi örgütlülüklerini kurmalıdır; 3 kişi, 5 kişi, hiç fark etmez; kendini hiçbir şeyle sınırlamayan, kendi kararını veren, hızlı, esnek örgütlenmelere ihtiyaç her gün kendini daha fazla dayatıyor. Bunları fakültelerde, mahallelerde, atölyelerde kurmak ve birbirleriyle bağ kurmalarını, emekçilerle, Kürt halkıyla beraber hareket etmelerini sağlamak; işte günün en acil görevi budur. Sokak savaşlarını kazanmak da, okullarımızdan faşistleri, polisleri kovmak da, parasız, bilimsel bir eğitim de, genç emekçilerin özgürleşmesi de ancak böyle sağlanabilir.

“Devrimler, ezilenlerin bayramıdır” diyordu Marx, bayram günü hiç bu kadar yakın olmamıştı.

ODTÜ'YE DESTEK HER YERDE

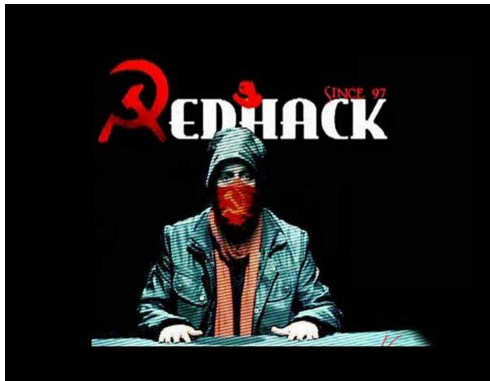
Geçtiğimiz günlerde Orta Doğu Teknik Üniversitesi öğrencilerinin gerçekleştirmiş olduğu eyleme dört bir yandan destek geldi. Destek amaçlı eylemlerde öğrencilere, ODTÜ'lü akademisyenlere destek verilirken, YÖK yasa taslağı ve AKP'nin politikaları eleştirildi. Ankara'da Eğitim Sen 5 No'lu Şube'nin çağrısıyla Ankara Üniversitesi Cebeci Kampüsü'nde öğrenciler ve akademisyenler, İstanbul'da Mimar Sinan Güzel Sanatlar Üniversitesi öğrencileri, Pamukkale Üniversitesi Mimarlık Fakültesi önünde toplanan öğrenciler ve Karadeniz Teknik Üniversitesi öğrencileri YÖK yasa tasarımasını ve ODTÜ'yü kınayan rektörlerini protesto etti. Kocaeli Üniversitesi'nin Umuttepe Kampüsü'nde protesto gösterisi yapıldı. Okunan basın bildirisinde ODTÜ öğrencilerini yaptıkları eylemden dolayı kınayan üniversiteler eleştirildi. Van Yü-

züncü Yıl Üniversitesi'nde öğretim üyeleri ODTÜ'de yaşanan polis terörünü protesto etti. İstanbul'da ODTÜ'ye destek için yürüyüş yapıldı. Yıldız Teknik Üniversitesi Beşiktaş Kampüsü'nde toplanan kitle sloganlar atarak Beşiktaş'a kadar yürüdü. Burada basın açıklaması yapan kitle rektörlerinin süreçteki tutumuna tepki gösterdi ve rektörlerini istifaya çağırıldı. Galatasaray Üniversitesi'nden 139 öğretim üyesi yayınladıkları bildiri ODTÜ'lü akademisyen ve öğrencilerin yanında yer aldıklarını bildirdiler. Ayrıca 300 öğrenci rektörlük binasının önüne gelerek ODTÜ'yü kınayan rektör Prof. Dr. Ethem Tolga'yı protesto etti. Yürüyüşe birçok örgütün yanı sıra Fenerbahçe Sol Açık ve Beşiktaş'ın Çarşı grubu destek verdi. Akdeniz Üniversiteli öğrenciler de Akdeniz Üniversitesi Olbia Çarşısında

AKP iktidarının baskıcı politikalarını ve savaş çığırtkanlığını protesto ettiler. Muğla Üniversitesi öğrencileri ODTÜ'ye destek amaçlı düzenlediği eylemde "Yandaşlar AKP'nin, Muğla ODTÜ'nün yanında" pankartı açtılar. Ege Üniversitesi öğrencileri ODTÜ'deki polis şiddetine tepki gösterdi. Sloganlarla öğrenci çarşısına yürüyüp burada bir basın açıklaması yaparak ODTÜ'ye desteklerini dile getirdiler. Eskişehir'deki bir grup üniversite öğrencisi, ODTÜ'de yaşanan olaylar nedeniyle üniversitelilere destek eylemi yaptı. Çeşitli öğrenci örgütlerinin öncülüğünde Adalar'da gerçekleşen eyleme, çok sayıda üniversiteli katıldı. ODTÜ'de Başbakan Erdoğan'ı protesto eden öğrencilerden 12'sinin gözaltına alınmasına tepki gösteren grup, sloganlar atarak yürüyüş gerçekleştirdi. ODTÜ'de yaşanan olaylar yankısını sürdürürken ODTÜ'ye bir destek de Kuzey Kıbrıs'tan geldi. ODTÜ Kuzey Kıbrıs Kampüsü'nde gerçekleştirilen eylemlerde ODTÜ'ye destek verildiği açıklandı ve Türk hükümetinin eğitim politikaları eleştirildi. Eylem yoğun bir katılımı gerçekleştirdi. ODTÜ'ye bir destek de TMMOB'dan geldi. Yapılan açıklamada "Polisin bu saldırısını kınıyor, bilimsel, özerk, demokratik üniversite için mücadele ederken saldırıya uğrayan ve saldırılara direnen öğrencilerimizin ve akademisyenlerimizin yanında olduğumu-

zu belirtiyoruz." dendi. Kiev'de bir grup Türk Konsoloslğu önünde ODTÜ öğrencilerine destek vermek amacıyla eylem yaptı. Ayrıca RedHack, yeni yılın ilk saatlerinde YÖK'ün resmi sitesini hackleyerek ODTÜ eylemine selam gönderdi. Ayrıca ODTÜ öğrencilerine karşı bildiri yayınlayan Bitlis ve Yozgat üniversitelerinin de sitelerini hacklediklerini duyurdular. RedHack YÖK sayfasına bıraktığı bildiride şu ifadelere yer verdi; "Başbakan'a tavsiyemiz 3500 polisle değil, 350 puan alarak ODTÜ'ye girmeyi deneşin ;) Duyduk ki "haraç" mafyası YÖK, ODTÜ'yü kınıyor. :) ODTÜ bir kaledir! 68'den bu güne parasız bilimsel eğitim isteyenlerin, Mahir'lerin, Deniz'lerin, İbrahim'lerin, Sinan'ların, Taylan'ların ve daha birçok devrimcinin, 'holding patronlarını' kampüse sokmayanların, emperyalist ajanların "arabasını" yakanların,

okulunda ticaret istemeyenlerin, yumurta ile şeytan taşıyanların, Uzay'a komşu devletleri tehdit etmek, savaş çıkarmak için değil bilim için "uydu" gönderenlerin, okulda dizilerden bahsetmeyen, ülke sorunlarına kafa yoranların, karizma, para kazanmak, "mevki" için arkadaş satmayan, arkadaşları için ölüme, idam sehpasında kendi sehpasına tekme atanların, "dünyanın sonu geldi" "ideolojiler öldü" diyerek gençliği uyutmaya çalışanlara "nanik" yapanların diktatörlere, padişahlara, elinde jop bulunanlara "kral çıplak" diyerek dalga geçenlerin, orantısız "şiddet" gösterenlere "orantısız" zekâ gösterenlerin yıkılmaz kalesidir! ODTÜ kaledir! Anadolu gibi, surlarını aşmak için sadece güç ve zekâ değil; onur, namus cesaret gereklidir! İnsan olmak gereklidir! ODTÜ bir kaledir ve Redhack onun sıradan bir neferidir!

“BU SATIRLARI AĞLAYARAK YAZIYORUM!”

Biliyorum artık kelimelerin kifayetsizliğini... 28 Aralık 2011 tarihinde Uludere'nin Roboskî köyünden sınır ticareti yapan 34 köylü, dönüş yolunda TSK'ye ait F-16 savaş uçakları tarafından bombalandı. Bombaların etkisiyle köylülerin kimi sığındıkları kayalıkların altında kalarak can verdi, kimi ise kurtulma umudu ile el ele tutuştukları sırada bedenleri parçalandı. Çoğunluğu çocuk 34 kişi hayatını kaybetti. Aileler, parçalanmış insan bedenlerini, katırların üzerine yükleyerek taşımak zorunda kaldı. Katliamın olduğu günlerde sınır ticareti serbestti. TSK bu durumdan haberdardı. 28 Aralıkta Gülyazı Köyü tabur komutanı sınır ötesine giden 34 insanın kaçacağına gittiğini biliyordu. Geri dönerken jetler tarafından bombalanmaya başlandı. Acı bir korku vardı. Bombalanan 34 kişinin hemen hemen hepsi akraba idi. Hangisine koşacağımıza, hangisi için gözyaşı dökeceğimize şaşırдық. Ben kendim aylarca bu kaybedişin etkisi altında kaldım. Hatta buna bir yıl da diyebiliriz. Kabullenilemeyecek bir vahşet. Öfke, acı, hüznün hepsi bir arada... Ömür boyu kanayacak olan bir yaram var. 34 insanın hayatını kaybettiği haberi uzun saatler medyada yer almadı. Bu yaramızı daha çok kanattı. Bu katliama bu vahşete sessiz kaldılar. Nasıl bir vicdandır anlamıyorum. Daha neler var aslında içimden kopup kopup gelen ve anlatmak istediğim.

ROBOSKÎ katliamının birinci yılını geride bıraktığımız şu günlerde katil ve failer belli olduğu halde devlet koruması altında olduğunu görmek içimizi acıtıyor; bu da şu soru işaretlerini doğuruyor: Acaba AKP bir terör örgütü olabilir mi? Bir halk neden kaçakçılık yapmak zorunda kalabilir? Bu noktada demokratik bir devletin birinci görevi halkını korumak ve kimsenin kesin bir şekilde “suçlu” olduğunu anlamadan infazını yapmamakla yükümlü olmaktır. 2012 yılını geride bıraktığımız şu günlerde teknoloji son sürat giserken, füzelerimiz nokta atışı yaparken, gece vakti yolda yürüyen bir kitlenin “terörist” mi “halk” mı olduğunu -sözüm ona- tespit edememesi de ayrıca düşünülmesi gereken bir şey... Oradaki insanların amacı ticaret, kaçakçılık, sınır ticareti ya da her ne olursa olsun o ayrı bir tartışma konusu...

Ancak ne olursa olsun çoğu ufak çocuktan oluşan bir kitlenin üzerine bombalar yağdırılması kabul edilebilir bir durum değildir asla!.. HİÇBİR DEMOKRATİK ÜLKE KENDİ TOPRAKLARINDA KENDİ COĞRAFYASINDA YAŞAYAN BİR HALKI SAVAŞ UÇAKLARI KULLANARAK KENDİNİ BOMBALAMAZ... Ancak maalesef ki bunu benim ülkemde kana susamış bir takım koltuk sevdalıları yaptı... Katliamdan sorumlu olanlar yargılanmazken, adalet talebini yükselten aileler saldırıya uğradı, gözaltına alındı, tutuklandı. Uludere Kaymakamı'na yapılan saldırı nedeniyle başlatılan soruşturma kapsamında çok sayıda kişi tutuklandı. Biliyorum artık kelimelerin kifayetsizliğini çünkü Roboski hala kanıyor... Bu acıyı yazıya dökmek çok zor...

Annelerimizin acıları dinmez, kucaklarından çocuklarının fotoğrafları inmez oldu. Geriye gözü yaşlı anneler ve çaresiz babalar kaldı... Bu satırları ağlayarak yazıyorum! Roboski anneleri siyaha büründü, siyah dışında hiçbir renk giyemez oldular. Bir umut bekliyorlar; çocuklarının katillerinin cezalandırılmasını istiyorlar, tek talepleri bunlar. Hiçbir özür bununun telafisi olamaz... “Tazminat değil, çocuklarımızın katillerini istiyoruz”.

Roboski'den Bir Okur

GÖKYÜZÜNÜ AYDINLATAN 34 YILDIZ

34 ölüden biriymişim gibi düşün... Yaşım ya 12 ya da 28, inan daha büyük değil. Ölen 34 candan biriyim. Hangisi deme, sen hangisinin yerine koyarsan işte kalem senin elinde... Ya öğrenciyim ya da evine ekmek götürmek isteyen gencecik bir yürek işte. Ama dönemedim evime, karanlıktı her yan... Yıldızsızdı gökyüzü ve gece sessizdi. Sonra aniden gecenin karanlığını bölen bir ışık, kulakları sağır eden bir gürültü koştı... Ve bozuldu gecenin can alıcı sessizliği. Bombalar yağdırdılar üzerimize, paramparça şimdi küçücük bedenim, kanlar içinde. Acı hissetmiyorum bedenimde, bedenimi hissetmiyorum beynimde.

Annem, annem nerde? Korkarım karanlıktan gürültüden ve yıldızsız gecelerden... Korkarım... Hani daha çocuğum ya daha 12 yaşındayım ya korkarım! Düşünmedi beni kimse geceden, karanlıktan, ölümden korkar mı diye düşünmediler. Genceciktim hayallerim vardı benim, belki de bir sevdiğim... Bir daha kavuşamayacağım sevdiğime, dönemeyeceğim okul sıralarıma, arkadaşlarıma, sokaklarıma ve bir daha asla top oynayamayacağım, kavga edemeyeceğim arkadaşlarımla... Büyük hayallerim vardı benim... Sabah olmadan dönecektim evime, kazandığım parayı sayacaktım babamın eline, kaynayacaktı aşımız...

Ama kızacaktı annem, göndermeyecekti artık beni sır ardına, bir yaz başı tamircide çırak olarak başlayacaktım işe. Annemin gül yüzü solmasın diye. Ama olmadı...

Şimdi hayalsizim işte. Sadece hayalsiz değilim, katilsiz bir cinayetim. Ben faili meçhul olmak istemiyorum. Sesinle ses olun bana, beni üniformalı amcalar bombaladı! Emir büyük yerden diye... Yakalayın onları başka çocukların, başka gençlerin, başka anne ve babaların hayallerini de çalmasınlar ne olur sesiz kalmanın bu çılgınlığına... Bulun katillerimi...

Adana'dan Bir DÖB'lü

TACİZ, TEHDİT VE ÜNİVERSİTELER

Kadın yada erkek olmanız farketmiyor. Doğrudan fiziksel şiddete maruz kalsanız da sadece bunu okusanız da bu sizi 'sorumlu' yapıyor. Yarın bir gün böyle bir şeye tanık olduğunuzda arkanızı dönüp gidecek misiniz? Eğer duyduklarınızdan, okuduklarınızdan ya da şahit olduklarınızdan bir parça rahatsız oluyorsanız sesinizi çıkarmanın vakti geldi.

Üniversite denilince akla ilk ne gelir? Genellikle ailelerin gıptaıyla baktığı, geleceğin mimarlarının mühendislerinin yetiştiği, her ailenin çocuğunu göndermek isteyeceği bir okuldur. Bir de giriş puanları yüksek bir üniversiteyi kazandığı zaman bir öğrenci, ailesinin gözü arkada kalmaz, kendini ve geleceğini kurtarmış gözüyle bakılır. Eğitimi kaliteli, insanları kaliteli; bir anlamıyla öyle görülür. Ama bu sırada kimse haberlere yeni yeni yansıyan taciz olaylarına bakmaz. Geçen senelerde Türkiye'nin sayılı bir okulunda okuyan bir öğrencinin kadın öğrencilere yaptığı tehdit ve şantajların üstü örtülür ve nerdeyse bir yıl sonra iki satırlık bir haberi çıkar gazetelere. O olay okullardaki tacizlere ne ilk örnekti ne de son olacak. Her geçen gün bu haberleri duymaya devam edeceksiniz.

Geçen günlerde bunlara bir yenisi daha eklendi; ODTÜ'de okuyan bir kadının öğrenci, okulun mail grubunda bir mail paylaştı:

"Ben ODTÜ'de okuyan bir kadın olarak, ODTÜ'de okuyan bir adam tarafından 1,5 yıldır taciz ve tehdit ediliyorum. Bu topraklarda yaşayan bir kadın olarak; taciz ve tehditlerin, tecavüz ve öldürmelere dönüşmeden sesimi sadece bir azınlığın duyacağına farkındayım. Aldığım ölüm ve tecavüz tehditleri yüzünden herhangi resmi bir kuruma başvurmayı da, sokak ortasında tecavüze uğrayan ve devlet korumasındayken öldürülen kadın istatistiklerinin güncelliğini bile takip edemez durumda olduğum için reddediyorum."

Son bir kaç yılda tavan yapan o istatistiklerden haberdarız hepimiz. Bir

ev kadını olsun, çalışan bir kadın olsun, ya da ODTÜ gibi bir okulda okuyan bir kadın olsun yaşadıkları ya da toplumun bakış açısı değişmiyor. Hatta çoğu zaman bahsi bile geçtiğinde tepki alabiliyoruz.

Kadına her türlü şiddet toplumun tabu olarak baktığı konulardan olup çıkıveriyor. Kadın olmak yeterince ağır gelirken bir de üstüne maruz kaldığınız şiddet ekleniyor. Yoldan geçen herhangi biri tarafından şiddete maruz kalabiliyorsunuz; babanız evden çıktığınızda hesap sorup, geç kaldığınızda aklına 'bin bir türlü şey' geldiği için hıncını yine sizden çıkartabiliyor; evde kocanız sizi iş yerinde çalışan erkeklerden kıskanıp hem severim hem döverim diye size küçük bir uyarıda bulunabiliyor ya da eylemlerde polisten cop yiyip, üstüne devlet erkanları tarafından kadın mıdır kız mıdır diye aşağılanabiliyorsunuz.

Peki, maruz kaldığınız şiddet size erkekler tarafından uygulanıyor diye buna sadece erkek şiddeti olarak mı bakmak gerekir? 'Erkek değil mi hepsi aynı' demek ne kadar doğru? Aynı kadının arkadaş mailin devamında bunu şöyle açıklıyor:

"...Maruz kaldığım şiddetin salt bir adam tarafından üretilmediğinin, kalabalıklar tarafından beslendiğinin farkındayım. Yapılan her tacizin, insanın tüm hayatı boyunca gerçekleştirdiği eylemlerinin hepsi gibi politik olduğunun, tacizciye ve tacize sessiz kalanların anlamlı hatalar yapmadığının, onların politik ve dolayısıyla da etik olarak suçlu olduklarını biliyorum." Gerçekten de bu sadece bir kişinin yaşadığı ya da bir kişinin yarattığı bir sorun değildir. Ku-

rulu düzen sokakta olsun ya da okulda olsun yozlaşmış, çürümüş, içi boş bir nesil yaratıyor. Medya tarafından beslenen ve aile içi onaylanan bu düşünceler okulda okuyan öğrencilere de sokaktaki genç bir insana da ayırt etmeden aynı şekilde empoze ediliyor. Sonuç itibarıyla iyi bir üniversitede okuyan bir öğrenci de el deymeden paketlenip okula gönderilmiyor. O da, atölyelerde çalışan gençler de aynı ortamlarda yetişiyorlar. Dünyaya bakış açıları okula gelmeden şekilleniyor. Aynı şekilde kadınlara karşı düşüncelerini de, örneğin kadını bir meta olarak başka bir deyişle tüketici toplum yapısından kalma kullan-at bir eşya gibi görmeleri vb. okuldan önce kazanıyorlar. Doğalında bu bakış açısını gittikleri her yere taşıyorlar.

İyi bir okulda okuyabilirsiniz, iyi bir geleceğinizin olacağını düşünebilirsiniz. Ya da bir anneyseniz, bir babaysanız çocuğunuzun kendini garantiye aldığını da söyleyebilirsiniz. Ama yarın bir gün başınıza bir şey gelmeyeceğinin garantisini verebilir misiniz? Kimseye karışmam etmem işimde gücümde bir insanım demeniz sizi kurtaracak mı?

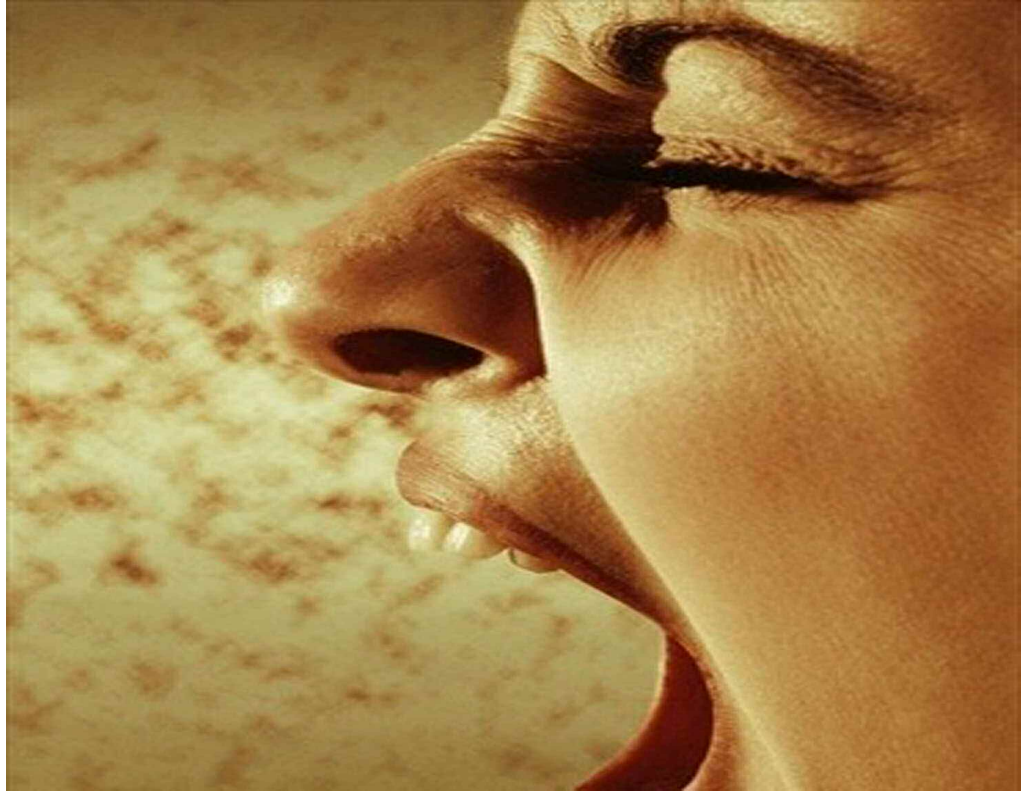
"...Ben tacize uğrayan bir kadın olarak üzgün değilim, ağlamıyorum ve korkmuyorum. Çünkü tüm bunlar beni mağdur yapar. Mağduriyeti kabul etmekse, beni sorumlu yapar..."

Etrafımızda sürekli duyduğumuz, yaşadığımız olaylardan bu sadece küçük bir örnekti. Kadın ya da erkek olmanız fark etmiyor. Doğrudan fiziksel şiddete maruz kalsanız da sadece bunu okusanız da bu sizi 'sorumlu' yapıyor. Yarın bir gün böyle bir şeye tanık oldu-

ğunuzda arkanızı dönüp gidecek misiniz? Eğer duyduklarınızdan, okuduklarınızdan ya da şahit olduklarınızdan bir parça rahatsız oluyorsanız sesinizi çikarmanın vakti geldi.

Şiddetin kaynağı erkek cinsi değildir. Kadın polislerden şiddet görmeyeceğinizi mi düşünüyorsunuz? Erkeklerin yaşamadığı bir dünyada şiddetin olmayacağını söyleyebilir misiniz? Böyle bir düşünce ütopyaadan öteye gidemez. Bizlerin düşmanı erkekler değildir, onları öcü gibi gösterip sorunun ana kaynağını gözden kaçırmamalıyız. Kadınlar üzerindeki bu algı erkek egemen toplumdan kaynaklıdır, bu doğru. Fakat bu algının sürmesini sağlayan sadece erkekler değildir. Devlet tüm imkanlarını bunun kalıcılaşması için zorlar. Çünkü ayakta kalabilmesi için dayandığı noktalardan biri de budur. Kadınlara her türlü şiddet kapitalizmden gelir. Kapitalizm kadınları ikincil cins olarak görür, aşağılar ve mümkün olduğunca sömürür. Ayakta kalmak adına onları sonuna kadar kullanırken seslerini çıkarmamaları için baskı ve şiddet uygular.

Kadın öğrenciler de sonuçta geleceğin işçileri ve emekçileridir. Patronlarına para kazandırma aracıdır. Bu yüzden çalışmaya başladıktan sonra size 'bu kadın iyi bir okuldan geldi, onu daha az sömürelim' demeyecekler. Belki de ileride patronunuz bir kadın ola-

cak. Mesela Ümit Boyner ya da Güler Sabancı da kadın değiller mi? Onlar kadın çalışanlarıyla kadın dayanışması mı yapıyorlar yoksa sınıflarına özgü davranıp yine onları aşağılayıp sömürüyorlar mı? Fiziksel şiddet uygulamasalar da kadın emekçileri de erkek emekçiler kadar sömüren taraftadırlar. Bu nedenle şiddet sorunu sadece kadınların sorunu değildir. Kadınların tek başlarına mücadele etmeleri yeterli değildir. Cinsiyet ayrımı yapmaktan çok bu 'sorumlu' luğumuzun bilincine vararak şiddete karşı kendi sınıfımızdan, bizle

aynı sorunları yaşayan ve aynı şekilde etkilenen kadınlarla ve aynı zamanda erkeklerle birlikte mücadele yürütmek gerekir. Çünkü sorunun temeli kapitalizmdir ve onu hep birlikte yok edeceğiz. Üniversiteli kadınlar kadın sorununun gerçek çözümü için sorumluluk almalı ve örgütlenmelidir. Mücadele içinden erkekleri kovmak, kadınları yalnızlaştırmak yerine onları da bunun içine katarak, birlikte mücadele ederek bir sonuca varabiliriz.

ŞILAN MAI

Merhaba Genç Yoldaşlar;

9 Ekim Che eyleminden sonra burjuvazinin baskıları gitkice arttı. Eylemden sonra kimlik sorgusunun ardından polisler okul aracılığı ile aileme ulaştılar. Aileme Ayışığı Sanat Merkezi'nin yasadışı eylemler yaptığımı iddia ederek, eylemde çekilmiş fotoğraf ve videolar göstererek benim de bu yürüyüşlere katıldığımı ve böyle devam ederse ileriki zamanlarda suç işleyeceğimi, söylediler. Daha sonra ellerinde çikolatalarla evimize kadar geldiler. Bu şekilde Ayışığı Sanat Merkezi ve DÖB'e yönelik karalamalarda bulunarak ailem tarafımdan üzerimde bir baskı uyguladılar. Ama bu baskıların bizi yıldıramayacağını onlar da anladılar.

Bir süre sonra hiç beklemediğim bir anda okula tekrar geldiler. Ben dersteyken velimin geldiğini söyleyerek beni çağırdılar. Aşağı indiğimde velimi beklerken daha önce gelen polislerden ikisini karşımda buldum. (Gelen velim değil

polislerdi ve okul idaresi beni "velin geldi" diye çağırmişti.) Niçin geldiklerini, sorduğumda benim nasıl olduğumu merak ettiklerini söylediler. Konuşmaları bittiğinde ellerinde getirdikleri poşeti bana vermek istediler. "Bu ne" dediğimde bana hediye getirdiklerini söylediler. Getirdikleri hediyeyi kabul etmeyince bu şekilde bizi etkileyemeyeceklerini anladılar ve gittiler. O an yüzlerindeki ifadeyi görmeyi çok isterdim.

Bu olanlardan sonra onların bizden ne kadar korktuğunu, bizi mücadeleden uzaklaştırmak için her şeyi yapacaklarını bir kez daha görmüş oldum. Ama onların bu çabaları bizi hiç bir zaman yıldırmayacak.

BASKILAR BİZİ YILDIRAMAZ...

Antep'ten bir DÖB'lü

SAĞLIKTA DÖNÜŞÜMÜN EĞİTİM AYAĞI

Sağlık alanında yapılan “Sağlıkta Dönüşüm – Kamu Hastaneleri Birliği” gibi uygulamaların sağlıkta yarattığı yıkımlar, sağlık alanında okuyan öğrencilere de yansımaya başladı. Bu süreci üniversitelerdeki Bologna süreci de eklenince sağlık öğrencilerinin sorunları ikiye katlandı. Bu kapsamda Hacettepe Üniversitesi Hemşirelik Fakültesi öğrencileri bir araya gelerek sorunlarını tartıştılar. Öğrenciler uygulama alanındaki (stajdaki) sorunları, Bologna sürecinin sağlık bölümlerine yansımaları, ders saatlerinin yoğunluğu gibi konuları ele aldılar.

Öğrencilerin aile hekimliğinden önce, “Halk Sağlığı” dersinin stajı için gideceği evler, daha önce belirlenirken; aile hekimliği ile birlikte artık her öğrenci mahallelerde evleri tek tek dolaşıp hasta arıyorlar. Bu süreçte öğrenciler özellikle yozlaştırılmış, geri bırakılmış mahallelere gönderiliyorlar ve bu mahallelerde kimi zaman uyuşturucu çetelerinin evlerine, kimi zaman kadın ticareti yapılan yerlere, kimi zaman da çetelerin silahlı çatışmalarına rast geliyorlar ve bu olaylar karşısında öğrenciler; böyle durumlarda hiçbir güvencelerinin olmadığını, okullarının ve öğretmenlerinin kendilerini bu konuda yalnız bıraktıklarını düşünüyorlar. Stajlarda ucuz iş gücü olarak saatlerce çalıştırılan öğrenciler, bu emeğin karşılığını alamıyorlar.

Öğrenciler bu sorunları dile getirdiklerinde de okul yönetimi bu staj uygulamasının öğrenciler için bir nimet olduğunu belirtiyor. Tabii ki sağlık öğrencilerin sorunları

bunlarla bitmiyor; staj yaparken de hastanelerde çalışan diğer personellerce eziliyorlar ve onlarla çatışmalar yaşıyorlar. Bu çatışmalarda haklı olmalarına rağmen öğrenciler bunları ispat edemiyor ve not kaygısından ötürü seslerini çıkarmıyorlar. Bologna süreci kapsamında hemşirelik fakültesine getirilen intörlük sistemiyle de bir dönem boyunca hastanelerde sadece staj yapacak öğrencilerin, emeklerinin karşılığı hiçbir şekilde verilmediği gibi; bu uygulamanın bir diğer dezavantajı da artan ders yükleri oldu. Neredeyse haftada 40 saate varan derslerin yükleriyle de öğrenciler mağdur ediliyor. Stajlarda sigorta, yol, yemek karşılanmamakla birlikte, hastanelerde güvencesiz çalışmak durumunda kalan stajyer öğrenciler, herhangi bir iş kazası yaşadıkları durumda çalıştıkları hastane sigorta olmadığı için buna müdahale edemez duruma geliyor.

Tüm bu sorunları tartışan öğrenciler, öğretim görevlilerinin de dahil olacağı bir panel yapma kararı aldılar ancak; öğretim görevlerinin iş yoğunluğu bahanesiyle bu panel gerçekleştirilemedi. Öğrenciler bu sorunların çözümü konusunda kararlı olduklarını, gerekirse dersleri ve stajları boykot edeceklerini ama bu sorunları çözmek için ne gerekiyorsa yapacaklarını dile getiriyorlar.

Gelişmeleri aktarmaya devam edeceğiz.

Hacettepe Üniversitesi Hemşirelik Fakültesi Öğrencileri

ALL IS WELL (HER ŞEY YOLUNDA)

27 Aralık Perşembe günü Çukurova Üniversitesi'nde İktisat Kulübü olarak 3 İdiots filminin gösterimini gerçekleştirdik.

Aralığın ikinci haftasında gerçekleştirdiğimiz Savaş Ekonomileri adlı panelin etkisinin sürdüğü süreçte film gösterimini yapmak çalışmalarımızın verimini arttırdı. Savaş Ekonomileri panelinde olduğu gibi yoğun katılımlı bir film gösterimi oldu. Bu bizlere üniversitede sindirilmeye çalışılan, hatta çoğu kez bizler tarafından da “sindirilmiş” olarak görülen gençliğin aslında bir çok şeye aç olduğunu, belki de bir şeyler yapmak için bir kıvılcımın yanmasını beklediğini gösteriyor.

Gösterimini yaptığımız film, Hindistan'ın en iyi mühendislik okulunda okuyan Ranço ve arkadaşlarının eğitim sistemini sorgulayışlarını, başlarından geçenleri anlatan komedi tarzında bir film. Ezberci eğitim sistemine, ailelerin çocuklar üzerinde kurduğu baskıya ve okuldaki not sistemine eleştirel bakış açısı getirdiği için tüm öğrencilerin izlemesi gereken bir film olduğunu düşünüyoruz.

Keyifli geçen saatlerden sonra yeniden başka bir etkinlikte buluşma dileği ile gösterimimizi sonlandırdık.

Ç.Ü. İktisat Kulübü

ŞİŞE CAM İŞÇİLERİ

EYLEMDE

Merhaba Genç Yoldaşlar, bir süredir Topkapı Şişe Cam işçileri fabrikalarını işgal etmişlerdi. Direnişlerinin 9. gününde sabah erken saatlerde yüzlerce çevik kuvvet fabrikayı ablukaya aldı. Sabah saatlerinde duyulan bu haber üzerine bizler de Genç Emekçiler Birliği olarak haberi duyar duymaz fabrika altına gittik ve orada bir işçi ile yaptığımız röportajı yayımlıyoruz.

-GEB: Biraz süreçten bahseder misiniz?

-Fehmi Taş: Ben burada 15 yıllık işçiyim. Şişe cam fabrikasında 570 işçi çalışıyor. Bunların 420 tanesi sendikali. Diğerleri memur statüsünde, 50 kişi ise geçici işçi, yani 4C kapsamında çalışıyor.

İşverenin yapmak istediği buradaki fabrikayı 31.12. 2012 tarihi itibari ile kapatmak. Dolayısı ile bu tarihte fabrikayı kapattı ve iş aktimizi feshetti.

Bizim Eskişehir'e gitme koşulumuz yok. Bizim istediğimiz burada işverenin hali hazırda çalışan fabrikaları

var, 11 tane. Bizi buraya tüm haklarımızla birlikte devretsin çalışalım diyoruz. İşveren bunu kabul etmiyor. Eskişehir'e gelen işçilere asgari ücret ile işe başlatacağını söylüyor.

Önceki gün yaptığımız toplantıda işveren Eskişehir'e gelmek isteyen herkesi götürüleceğini, artı 180 lira kira yardımı yapacağını, söyledi. Ama bunu teklif ederken bizim on beş yıllık emeğimizin üstüne yatıyor. Burada kalan haklarımızdan hiç bahsetmiyor.

Bugün sabah erken saatlerde polis baskın yaptı. Çok yoğun bir şekilde polis gelmişti. Onlar içeriye girince bizde

çatıya çıktık. Kendimizi işletmeye kilitledik. Bazı arkadaşlarımız kendilerini makinelere kilitledi. Bu durumda polis müdahale edemedi. 9 gündür direnişeyiz.

-GEB: Bu sürede evi nasıl geçindiriyorsunuz?

-Fehmi Taş: Eve gitmiyoruz. Eşimiz, çocuklarımızla ilgileniyor. Hatta bazı arkadaşların çocukları bazen çadırda babalarıyla ders çalışıyor.

-GEB: Peki siz burada hakkınızı almak istiyorsunuz, polis size neden müdahale etti?

-Fehmi Taş: Buradaki taşınmazları, büyük makineleri vs. Eskişehir'e taşımak istiyor. Haklarımızı vermedikten sonra, bizi götürmedikten sonra biz makineleri taşımayacağız ve taşımamıza izin vermeyeceğimizi söyledik ve makineleri bırakmadık. Patron ne kadar iyi niyetli olduğunu söylese de, 24 tane aracı fabrikaya sokarak iyi niyetini göstermiştir.

-GEB: Teşekkür ederiz.

İstanbul'dan GEB'li İşçiler

AJ

Lorînên me pêçandine Mezrabotanê
Em bê ziman bune bi bejna Dijlê
Di dîroka xwede bi xwîn herekiye Ferat
Çiyayên me bilind mane ji piyên me re.

Li cihên ku me nasname nîş daye
Ji me re digotin terorparêz.
em bune xwefroşên welatê xwe

Tu caran nehatiye fêmkirin lorikên dayîka min
Ji zimanên xwe aj buye zimanên dina
li ajê jiyana xwe ji dest da dayîka min
Di zimanekê dinê de.

SÜRGÜN

Ağıtlarımız sarmış Mezopotamya'yı,
Dilsiz olmuşuz Dicle boyu.
Fırat kanlı akmış tarihince.
Dağlarımız hep yüksek kalmış ayaklarımıza,
Kimliğimizi gösterdiğimiz her yerde terörist denilmiş adımıza
Ve kendi topraklarımızın haini olmuşuz
Annemin ağıtları anlaşılmamış hiç bir zaman
Kendi dilinden sürgün edilmiş başka dillere
Ve sürgünde ölmüş annem başka bir dilde..

Adana'dan bir DÖB'lü

KAVGADA AİLEYİ KAZANMAK

Yoğun bir emek harcayarak aileyi kapitalist toplumun en temel birimi olmaktan çıkarıp, devrimin en önemli birimlerinden biri haline getirmeliyiz. Şunu asla unutmamalıyız ki; bizlerle birlikte ailelerimizi de özgürleştirecek olan tek şey devrimdir, sosyalizmdir.

Devrimci mücadelede en ileri düzeyde örgütlü faaliyet yürüten gençlerden tutun da, “devrim” kelimesini yeni yeni ağzına almaya başlamış gençlere kadar hemen hemen herkesin ortak bir sorununu ele alacağız: Mücadelede aile engeli...

Tüm toplumsal sistemlerde olduğu gibi içinde yaşadığımız toplumsal sistemde de ailenin düşündükleri ve çocuklarına aktaracakları egemen sınıfın çıkarları doğrultusunda şekillenir. Yani aile sistemin en küçük yapı birimidir, bu yüzden emekçi ailelerin sınıflar savaşımında üstleneceği rol hayati önemdedir. Yani aile hem kapitalizmi kökünden kazıyabilecek hem de bu sistemin devamını sağlayabilecek bir güçte etkiye sahiptir. Biraz açmak gerekirse her aile çocuğuna kendi bildiklerini aktarmakla, kendince doğru olanı çocuğuna öğretmekle yükümlüdür. Yani bizleri yetiştiren kişiliğimizin biçimlenmesini sağlayan ve toplumsal ilişkilere temelden hazırlandığımız yerdir ailelerimiz. Peki dönüp yaşadığımız coğrafyaya baktığımızda ailelerimize dayatılan ve ailelerimizin de bizi bu dayatmalar doğrultusunda yetiştirmeye çalıştığı şeyler nelerdir? “Aman ha! Suyu sabuna dokunma, sen kendi yoluna bak...”, “Okulumu bitir iyi bir meslek sahibi ol, iş güç sahibi olduktan sonra düşünürsün istediğini...”, “Sen şimdi küçüksün aklın yetmez, başını belaya sokayım deme, hepimizi yakarsın...” vb. örnekler çoğaltılabilir. Başta da söylediğimiz gibi ailelerimiz bu sistemin devamlılığını sağlayan en küçük birimler olduğu için ailelerimiz onlara dayatılan şeyler çerçevesinde bakarlar dünyaya; bizi de buna yöneltmeye çalışırlar.

Peki gençlik neresinde yer alıyor bu durumun? Gençlik bir yandan devrime kan pompalama görevini üstlenmişken öte yandan da ailenin gözbebeği, geleceğe yatırımdır. Yani yıllarca emek verilerek büyütülmüş ve sistemin aileye, ailenin de kendisine yaptığı baskılar sonucunda kendini sisteme ve devlete hizmet etmeye zorunlu hissedecek bir gençlik modeli oluşturulmaya çalışılmaktadır. Ama gelin görün ki artık gençlik bunları kabul etmiyor; ailesinin kendisine verdikleriyle yetinmiyor, her geçen gün devrimci saflara akın ediyor ve karşısında Che’yi, Denizleri, Sinanları buluyor ve onların devrimci mücadelesini örnek alıyor. Gençlik açısından durum böyle olunca elbette ailenin de buna tepkisi oluyor. Bir yandan on yıllardan beri onlara ve topluma aşılana düşüncelere aykırı olan şeyleri kendi çocuklarından duymak, öteki yandan da on yıllardır ödenen bedelleri görmek aileyi bu yaşananların çocuğunun başına da gelebileceği korkusuna düşürüyor. Hatta karşımıza öyle örnekler çıkıyor ki; aile bu konuda taviz vermez bir tavır almaya başlayabiliyor, bazen daha ileri gidebiliyor, sınıflar savaşımında karşı-devrimci bir rol üstlenebiliyor.

Bu durumda görüyoruz ki gençliğin üzerine düşen görev ikiye katlanıyor: Bir, kesintisiz bir örgütlenme faaliyeti yürütmek; iki, aileyi ilerletmek ve kazanmak. Peki gençlik bunu nasıl

başaracak?

Bu sorunun kesin ve net bir cevabı olmamakla birlikte aileden aileye farklılık göstermektedir. Ama unutmamalıyız ki, annelerimiz de babalarımız da birer emekçidir ve emekçiler bu devrimin birer öznesidir; bizim öncelikli görevimiz de onları kazanmanın yol ve yöntemlerini bulmaktır. Bunun yanı sıra her gencin yapması gereken bir şey varsa o da kararlı ve dimdik durmaktır. Bu yola baş koyduğunu, geçmişten aldığı devrimci mirası geleceğe taşıyacağını ailelere anlatmaktır. Ailelerin karşıt tutumunun; sistemin her türlü rezillik ve kepaşeliğine sessizce göz yummak anlamına geleceği, her an her saat insanları sömüren, katleden, zindanlara atan bu sistemin kabul edilmesi anlamına geldiği kararlılıkla anlatılmalıdır. Yine de aile devrimci saflarda yer almamız konusunda taviz vermez bir karşıtlık içerisindeyse, gençlik de bu konuda taviz vermez bir netlik ve kararlılık içerisinde olmalıdır. Ama bu demek olmuyor ki tüm aileleri karşı-devrimci ilan etmeli ve onlara karşı mücadele içinde olmalıyız. Ailelerimizi devrimcileştirmeye, hiç olmazsa bizi olduğumuz gibi kabul etmelerini sağlamalıyız. Dışarıda devrim git-gide büyürken ailemizin ricası üzerine evde oturamayız; yani devrim ve aile arasında kalıp, geri olanı tercih edemeyiz. Yoğun bir emek harcayarak aileyi kapitalist toplumun en temel birimi olmaktan çıkarıp, devrimin en önemli birimlerinden biri haline getirmeliyiz. Antep’teki yoldaşlarımızın evlerini çiçeklerle, çikolatalarla giden polisleri unutmayalım, eğer biz ailelerimizi kazanmazsak burjuvazi bunu en alçak yöntemleriyle gerçekleştirecektir. Şunu asla unutmamalıyız ki; bizlerle birlikte ailelerimizi de özgürleştirecek olan tek şey devrimdir, sosyalizmdir.

Ankara’dan Bir Liseli DÖB’lü

DTCF F Tipi'nden

Merhaba Genç Yoldaşlar;

Ben DTCF'de okuyan DÖB'lü bir öğrenciyim. Hepimizin de bildiği gibi, okuduğum fakültede sürekli çatışma çıkmaktadır. Medya durumu "karşıt görüşlü öğrencilerin çatışması" olarak söylese de, asıl sorun özellikle Kürt ve devrimci öğrencilere yönelik saldırılardır. Polislerin yönlendirmesiyle belli dönemlerde faşistler özellikle Kürt öğrencilere, devrimcilere küfür ve tehditlerde bulunuyor ve öğrencilerin buna sessiz kalmaması ile beraber çatışma çıkıyor, polisler okula giriyorlar, faşistleri koruma altına alıp onları okuldan çıkarttıktan sonra, devrimci öğrencilerle polisler arasında çatışma çıkıyor. DTCF'de okuyan devrimci öğrenciler çatışma sırasında okula alınmazken, ülkü ocakları ve diğer üniversitelerden gelen faşistleri özel güvenlikçiler içeri alıyorlar. Bu da okul yönetiminin de faşistler ve polislerle işbirliği içerisinde olduğunun göstergesidir. Bu çatışmalar sonrasında da devrimci öğrenciler gözaltına alınır ve tutuklanırlar. Bunun en son örneği de Kasım ayında çıkan çatışmadan bir hafta sonra evleri basılarak gözaltına alınan ve tutuklanarak Sincan F Tipi'ne gönderilen 13 öğrencidir.

29 ve 30 Kasım günleri çıkan çatışmalardan dolayı okula 7 Aralık cuma gününe kadar ara verilmiş ve sınavlar ertelenmişti. 10 Aralık pazartesi okula geldiğimizde bizi ise hiç de şaşırtmayan bir durumla karşılaştık; DTCF F Tipi adına yakışır "önlemler" almıştı. Okula giriş kapısında güvenlikçiler arama cihazlarıyla bizi karşıladılar. İlk önce üstümüzü aradıktan sonra kişisel haklarımıza taciz ederek bir de çantalarımızı aradılar. Zaten dışarıda sürekli beklemelerine alıştığımız çevik kuvvet ise bu sefer okulun içindeydi. Okulun içinde arkanızdan her an bir telsiz sesi gelebilir;

çünkü okulun içi sivil polis kaynıyor. En son önlemlerde okulun duvarlarına demirlikler ekleyip, etraflarını dikenli tellerle çevirmeleri oldu. Bütün bunlar gösteriyor ki, ben üniversite değil, F Tipi Cezaevi kazanmışım.

Bütün bunlar karşısında devrimci öğrenciler olarak tepkimizi gösterdik. 12 Aralık günü sabah okula toplu giriş yaptık. Amacımız üstümüzü aratmamak, onların uygulamalarına baş eğmediğimizi göstermek ve okuldaki diğer öğrencilerin de dikkatini çekmekti. Bunun üzerine güvenlikçiler arkamızdaki kapıları kapatıp, önümüze de çevik kuvveti getirerek bizi sıkıştırmak istediler. Kısa bir arbededen sonra dekan geldi ve kararlı tavrımız karşısında okula üstümüzü aratmadan girebileceğimizi söyledi. Bir hafta sonra okula geldiğimizde ise kapılara X-Ray cihazları konmuştu. Bu da yetmezmiş gibi, üstümüzü yine arama cihazlarıyla aradılar.

27 Aralıkta ise, Roboski Katliamı için tiyatro oyunu planlanmıştı. Oyun için dışarıdan getirilen projeksiyon cihazı, ses sistemi, tef, saz gibi çalgılar ve oyun kıyafetleri okula güvenlikçiler tarafından alınmadı. Bunun üzerine Tiyatro Bölümü öğrencileri tefleriyle kapıda eylem yaptılar. Daha sonra içeri sadece kıyafetler alındı, orta bahçede tiyatro gösterisi de tef ve saz yerine yemekhaneden alınan yemek tabakları ve çatal kaşık kullanılarak yapıldı.

DTCF'de baskılar ne olursa olsun mücadele etmeye kararlılıkla devam ediyoruz.

Baskılar Bizi Yıldırılmaz!

DTCF'den bir DÖB'lü

Bazen Afrikalı bir çocuk oluyorum

Aç bilaç.

Bazen Kürdistanlı bir çocuk oluyorum

Panzer ezmesin diye koşarken

Nefes nefese...

Bazen bir tutsak oluyorum

19 Aralık'ta

cayır cayır...

Ve her seferinde kavga oluyorum

Umut umut

Çiçek çiçek

Sevda sevda

Çoğu kez yüz yüze,

Göğüs göğüse

Yumruk yumruğa...

Şili'de bir öğrenci çatışmasında,

Fabrikada elim kesik halde,

Madende göçük altında

Ya da bekleyen bir Cumartesi Annesi olup

ağlarken buluyorum kendimi!

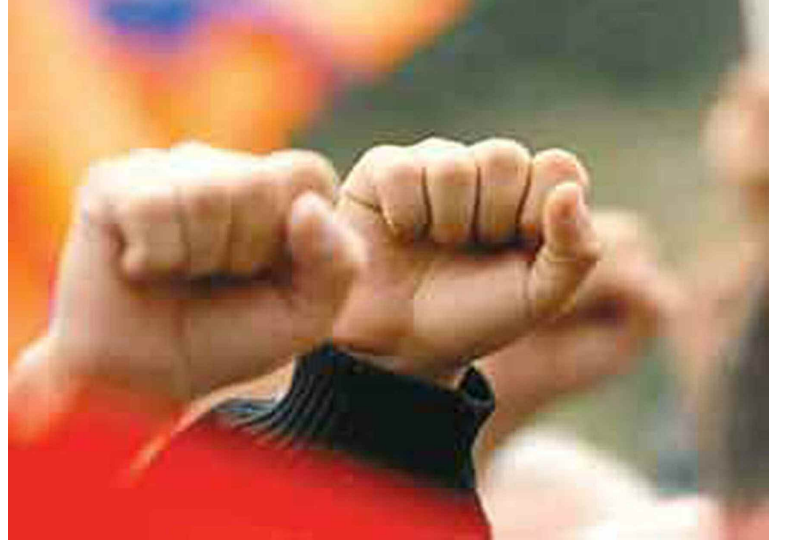
Her seferinde de

Kavgada buluyorum kendimi!

Antep'ten bir DÖB'lü

Merhaba Genç Yoldaşlar,

Kapitalist düzenin kendi egemenliğini devam ettirebilmek için girişmediği alçaklık ve düzenbazlık yoktur. Düşmanın kur-naz ve kirli planları bazen örgütlü olan kişileri bile etkisi altına alabiliyor. Bilinç eksikliğinden kaynaklanan bu tür olaylar, aslında daha genel bir sorunu ortaya koymaktadır. Kapitalist düzen insanların beynine saldırıyor. Hayallerini dahi çalıyor... Onları kendi burjuva kültürüyle etki altına alarak, gereksiz tüketim alışkanlığı yaratmakta, yoksulluk sınırında olan gençlere lüks ve şaşaalı hayatların reklamını yapmaktadır. Oysa hiçbir zaman kapitalist düzende işçi ve emekçiler öyle bir hayata sahip olamayacaklar, insanlar dizilerden tutun da, filmlere ve daha pek çok şeyle bu yaşam tarzına özendiriyorlar. Bu saldırıların başarısızlığa uğradığı söylenemez çünkü özendirici etkinin verdiği “güzel” hayata ulaşma çabası bu günkü sistemde mümkün olmadığı gibi, kişinin bu durumda uğradığı hüsrana şöyle bir psikoloji yaratabiliyor; bezginlik ve salt boş vermişlikle dolu hayatlar... Önünü göremeyen, hayatından mutsuz ve yaşama azmini yitirmiş olan insanların kötü alışkanlıklar edinmesinin yolu böylece sonuna dek açılmış oluyor. İsteddiği ve mutlu olabileceği dünyayı ancak hayaller dünyası ile mümkün kılabiliyor. Ahlak çürümüşlüğünde doruk noktası olan kulüp ortamlarında geçirilen umarsız vakitler ya da kullanılan uyuşturucu maddeler, kişiyi hayallerinde mutlu yapıyor ama gerçekte daha büyük bir bataklık ve çözümsüzlüğün içine sokuyor. Bir zaman sonra bulabildiği tek çözüm, mutlu olabilmek için ancak bu uyuşturucu maddelerini kullanmaları oluyor. Aslında bu gerçeği görmemek için bir kaçıştırmadır. Böylece gençler içinde yaygınlaştırılan bu yoz kültür gençliğin tüm enerjisini almakta, onu hayaller aleminde yaşatarak içinin boşalmasına sebep olmaktadır.

Her bireyin düşlediği güzel ve mutlu bir yaşam kapitalizmde mümkün değildir. Çünkü bütün çürümüşlüğüün sebebi kapitalizmdir. Ezilen ve sömürülen halk, genç emekçiler ve öğrenciler ancak paylaşımcı bir toplumla, yani sosyalizmde insani bir hayat sürebilir.

Kapitalizmin yaratmaya çalıştığı boş vermiş ve bezgin kitleler oluşturma çabalarına karşın; “sosyalist gençlik” savaşı ve istediğini alabilen bireyler yaratma çabası içinde, daha üst bir toplum için alinteri dökmekle meşguldür. Kurulacak olan sosyalist toplumun savaşı ve atılgan bireylere ihtiyacı vardır.

Genç emekçiler, öğrenci gençlik ve proletaryanın savaş azmi, bugünü yadsıyacak ve sosyalist toplumu kuracaktır. Zafer yakın ve onun bir parçası olmaksızın kaçınılmazdır.

GEB’li Bir İşçi

STAJ SÖMÜRÜSÜ

Merhaba Genç Yoldaşlar;

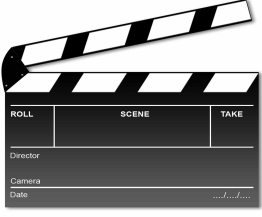
Ben Ankara’da okuyan bir meslek lisesi öğrencisiyim. Sizlere meslek liselerinin sorunlarından bahsetmek istiyorum. Bütün meslek lisesi öğrencileri 4. sınıfa geldiklerinde staj yapmaya başlarlar. Mesleki eğitim stajları işverenler için çok iyi bir durumdur; çünkü, bu ucuz işgücüdür. İşyeri sahipleri gerektiğinden fazla öğrenci alır ve iş yerindeki başka işleri yapmaya zorlarlar. Eğer bu işleri yapmazsanız ya kovulursunuz ya da staj dosyanızda “*Stajı tamamlamadı.*” yazar ve mezun olamazsınız. Bu verilen işler genç kadınlar ve erkekler için ayrılmıştır. Erkekler için yük taşımak, tuvalet temizlemek; kadınlar içinse temizlik, çay ve yemek yapmaktır. Kadın öğrencilerin bir diğer sorunu ise staj yapacak yer bulamamasıdır. İşyeri sahipleri genellikle erkek öğrencileri işe alır ve bir kadın öğrenci kırk

erkek öğrenci arasında ne kadar rahat çalışabilir?

Çalıştığınız yerde haftada üç gün boyunca, orada kaç saat çalışılıyorsa çalışırsınız ve size aylık sadece 80 tl ödenir. Bizler için önemli olan ödenen 80 tl değil, okulda öğrendiğimiz mesleki bilgimizi kullanmak ve emek vermek önemlidir. Kapitalizm öğrencilerin teorik alanda öğrendiklerini pratiğe dönüştürmesini engellemekte ve niteliksiz eleman yetiştirilmesini teşvik etmektedir.

Bizler sesimizi Genç Yoldaş aracılığıyla bütün okurlara duyurmak istedik. Nitelikli eğitimin ve emeğin karşılığının devrimle sağlanabileceğini biliyor ve tüm gücümüzü devrim yoluna adıyoruz.

Ankara’dan Meslek Liseli bir DÖB’lü

FİLM TANITIM

ATEŞKES- JOYEUX NOEL

Alman Teğmen Horstmayer: Karınızın durumunu dün gece öğrendim. İsterseniz ona mektubunuzu ulaştırabilirim.

Fransız Teğmen Audebert: Bunu neden yaparsınız ki? Yakalanırsanız...

Horstmayer (sözünü keser): Bir mektup savaşı kazanmamızı engellemez. Hem Paris'i aldığımızda ve savaş bittiğinde, bize Rue Vavin'de bir içki ismarlarsın.

Audebert: Bir içki içmek için Paris'i işgal etmenize gerek yok.

I. Dünya savaşı sırasında Fransız cephesinde Alman, Fransız ve İskoç askerlerinin müziğin etkisi ile Noel gecesinde kardeşleşmesini anlatan, yaşanmış bir olaydan esinlenerek yapılmış bir film.

Alman cephesindeki askerlerden biri olan Sprink ünlü bir tenordür. Sevgilisi Anna Noel gecesini onunla geçirebilmek için Veliht prensini cepheye konser vermeye ikna eder ve cephe yakınlarında bir çiftlikte üst rütbelilerin katıldığı bir eğlence düzenlenir. Sprink'te konser vermek için cepheden alınır, eğlence yerine çağrılır. Orada şarkılarını okuduktan sonra cepheye gidip, oradakilere de şarkı söylemeye karar verirler, bu sırada İskoçlar gayda çalıp, türkü söyleyerek eğlenmekte ve bu diğer cephelere moral bozukluğu sağlamaktadır. Sprink gelip şarkıya başladığında İskoçlar da onlara kulak verirler ve bir süre sonra gayda ile eşlik etmeye başlarlar. Sprink bunu duyunca tarafsız bölgeye çıkar,

ortaya bir çam ağacı bırakır ve kimse ona ateş etmez. Böylelikle zirve toplanır ve bir geceliğine ateşkes yapmaya karar verirler. O gece karşı cephedeki askerler birbirleri ile her şeylerini paylaşırlar.

Ateşkes bittiğinde herkes cepheye geri döner, ama artık eskisi gibi savaşmak kolay olmayacaktır. Kim için ve neden dün kardeşleştikleri insanları vuracaklarını, sorgulamaya başlarlar. O günden sonra birkaç kez daha ateşkes ilan edebilmek için farklı taraflardan bahaneler öne sürülür ve bu durum üst rütbeliler tarafından fark edilince cephelerin dağıtılmasıyla son bulur.

Savaşın kapıda olduğu, sınıf kardeşlerimize değil de kendi burjuvazimize silahları doğrultmamız gerektiği şiarını her alanda dile getirmemiz gereken böylesi bir süreçte, gerçekte yaşanmış bir kardeşleşmeyi ele alan bu filmin mutlaka izlenmesi ve izletilmesi gerektiğini düşünüyoruz.

Kitap Tanıtım

KOMÜNİST ENTERNASYONAL'DE KADRO SORUNU ÜZERİNE

Yazarlar: E.Yaroslavski, L.Slepov, A.Krayevski

“Komünistler, öteki proleter Partilerinden yalnızca şunlarla ayrılırlar: Bir yandan ülke proleterlerinin çeşitli ulusal savaşımalarında, milliyetten bağımsız, tüm proleteryanın ortak çıkarlarını vurgular ve bunları öne çıkarırlar. Diğer yandan işçi sınıfının burjuvaziye karşı savaşımının geçtiği çeşitli gelişme aşamalarında, her zaman, tüm hareketin çıkarlarını temsil ederler.

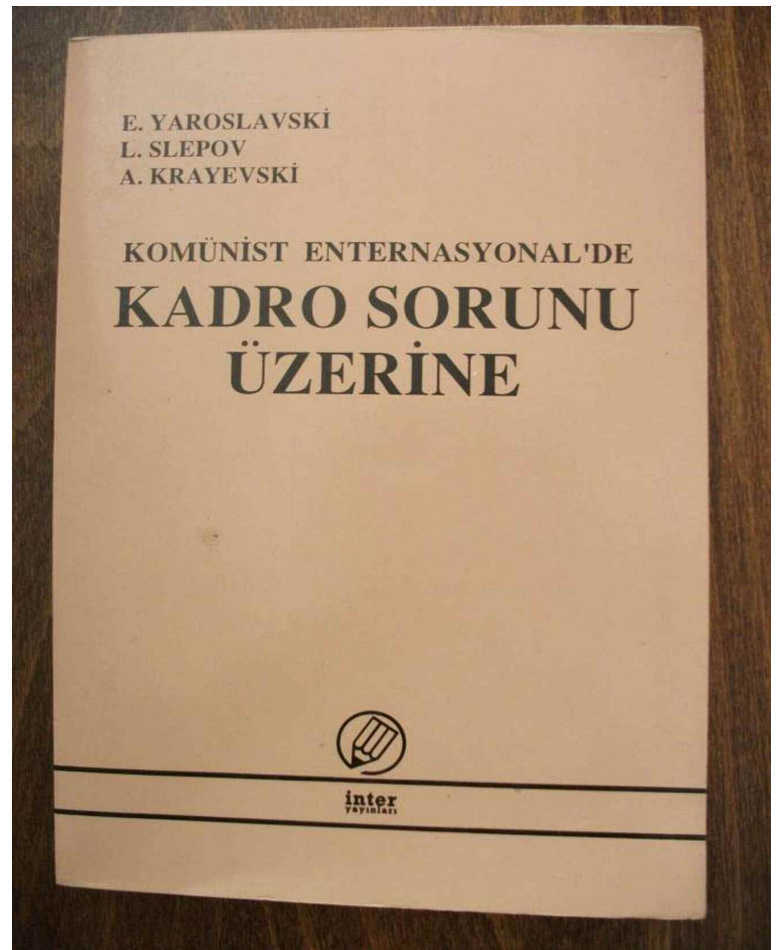
*Komünistler, demek ki, pratik olarak, bütün ülkelerin işçi Partilerinin en kararlı, daima ileri itici kesimidirler; teorik olarak, proleteryanın diğer kitlelerinden önce hareket hattını, koşulları ve proleter hareketin genel sonuçlarını kavrama üstünlüğüne sahiptirler.”** Komünistleri diğer partilerden ayıran şey nedir sorusuna Marx ve Engels Komünist Manifestoda bu cevabı vermekteler.

Elimizdeki kitap da Komünist partilerin kadrolarının yetiştirilmesi ve geliştirilmesi sorununa cevap arıyor. Bu arayışta ele aldığı konuları şöyle özetlemek mümkün; Parti Komünistten Ne İstiyor? Kadroların Seçimi Teşvik ve Dağılımı, Kadro Siyasetinin Bazı Sorunları Üzerine... Bir komünistin sahip olması gereken nitelikler, Komünistin Parti ile ilişkileri gibi konular ayrıntılı olarak ele alınarak, bir kadrodan her zaman geçerli olan temel taleplerin neler olduğu ortaya konuluyor. Her komünistin kendini Marksist-Leninist eğitim, disiplin, Enternasyonal eğitim gibi konularda yetiştirmek için çabalaması gerektiği vurgulanıyor. Bir komünistin özel yaşamında olsun, toplumsal mücadelede olsun içinde bulunduğu hareketin ileri bir örneği olmak durumunda olduğu belirtiliyor.

“Komünistin yaşamındaki özel olan şeyin onun toplumsal çalışmasıyla, komünizmin programı uğruna mücadelesiyle iç içe geçmiş olması, özel yaşamını toplumsal yaşamıyla yekpare, uyumlu bir bütün içinde birleştirmeyi bilmesi; istenen işte budur.”

Lenin, devrimin zaferi için bir mücadele örgütünün ve işçi sınıfının içinden çıkmış savaşkan genç kadroların ne denli önemli olduğunu ortaya koyuyor.

“Genç güçlere gereksinim var. Burada insan olmadığını söylemeye cesaret eden herkesi doğrudan duvara dayama-

mayı tavsiye ederim. Rusya'da sayısız insan var, yeter ki geniş yürekli ve cesur; cesur ve geniş yürekli ve bir kez daha cesur bir şekilde, onlardan korkmadan, onları kazanmak için gençlik arasında propaganda yürütülsün.”

Özetlemek gerekirse Komünist Enternasyonal'de Kadro Sorunu Üzerine kitabında yazarlar Marksizm-Leninizmin ustalarının gösterdiği yollar çerçevesinde Kadro sorununu inceliyorlar. Kadro sorunu örgütlenme ve örgütün sınıf mücadelesindeki görevleri gibi konularla doğrudan ilgili bir sorundur. Dolayısıyla bu kitap da her devrimcinin okuması ve üzerinde tartışması gereken bir yapıt olarak karşımızda duruyor.

**Komünist Parti Manifestosu*

İSTANBUL ÜNİVERSİTESİ

دَارُ الْعِلْمِ وَالْحَقِّ
بِإِذْنِ اللَّهِ الْعَلِيِّ الْعَلِيمِ

MA ROBOSKI
NEKENI
XO VRAI

**ROBOSKI'NİN
HESABINI SORACAĞIZ**

ROBOSKI'YI

ROBOSKI'YI

ROBOSKI

la victoria siempre

FIDEL